VI. évfolyam, 24. szám

1950 június 9

Ludas Matyi

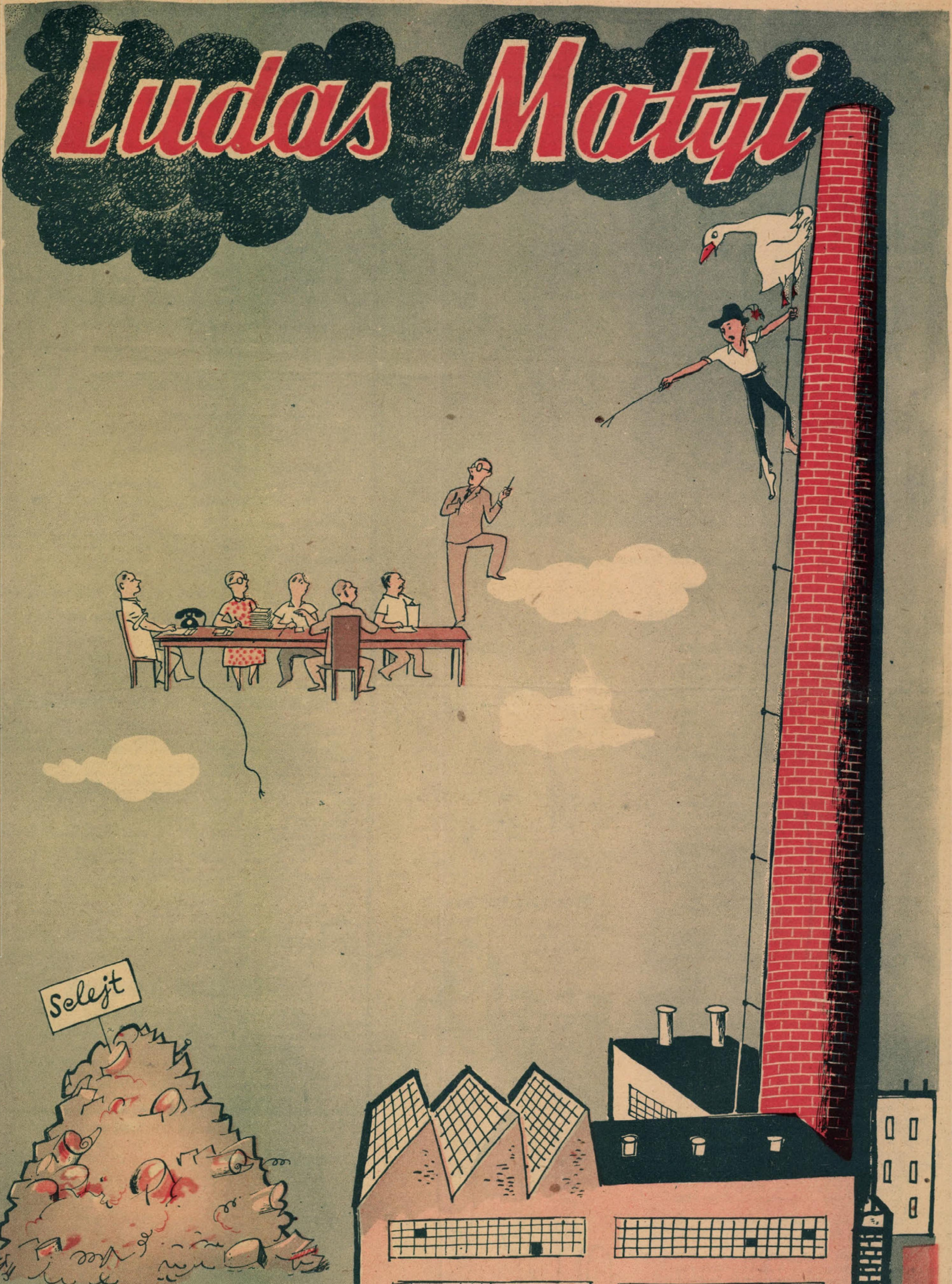
Selejt
Szűr

70 fillér

Ha a vezetőség elszakad a tömegektől . . .

Kovácsok versenye

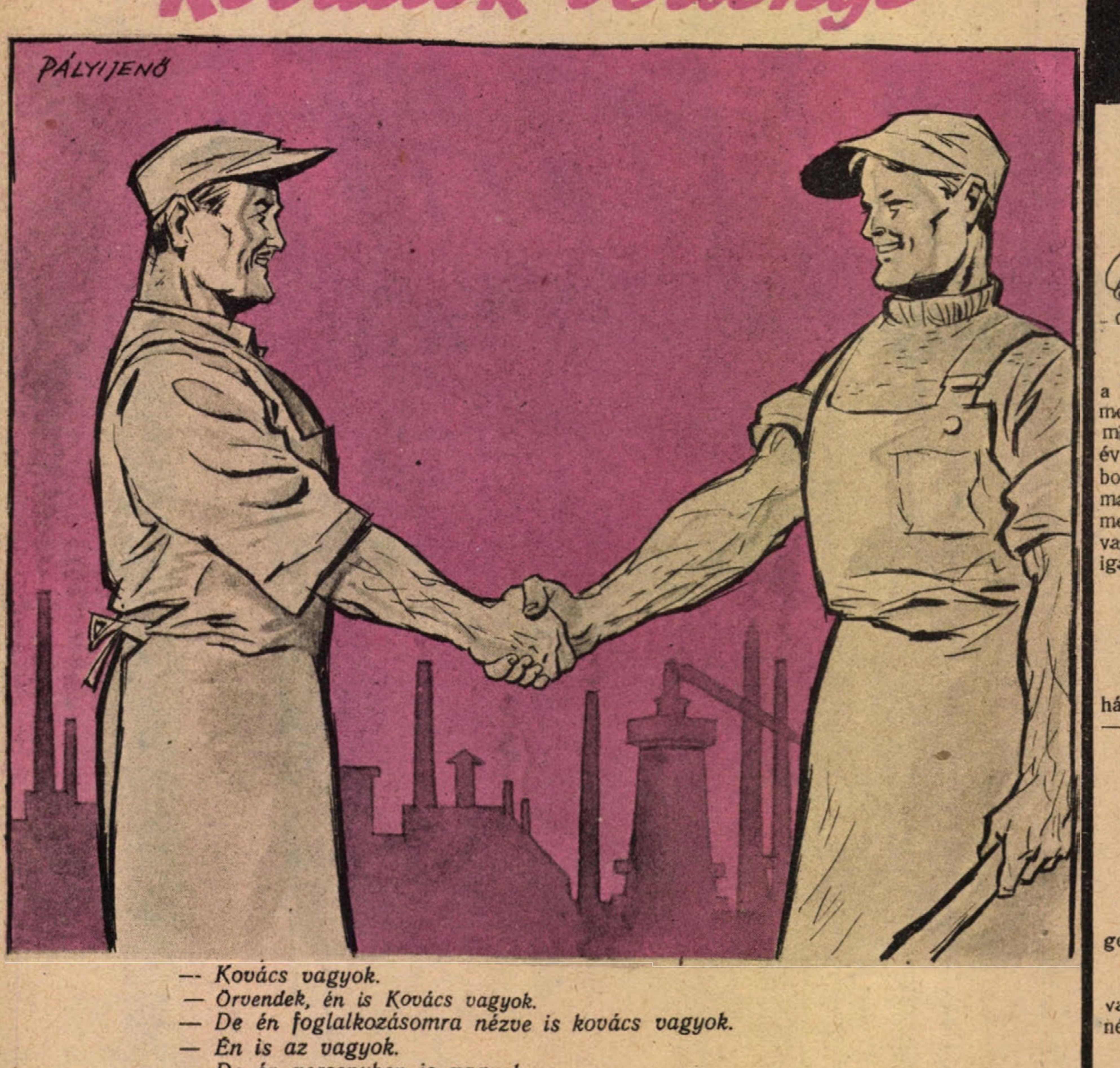

— Kovács vagyok.
— Örvendek, én is Kovács vagyok.
— De én foglalkozásomra nézve is kovács vagyok.
— Én is az vagyok.
— De én versenyben is vagyok.
— Én is versenyben vagyok.
— No, akkor majd eldől, melyikünk az igazi kovács!

Nők a demokráciában

Tegnap olyan társaságban voltam, amely rajtam kívül csupa fiatal lányból állott; még hozzá csinos fiatal lányokból. A társalgás meglehetősen rapszodikusan csapongott; az időjárásról beszélgettünk, versekről, majd a természetről; ahogy az már lánytársaságban lenni szokott. Az egyik lány elmondta, hogy mit ebédelt máma, tegnap és tegnapelőtt; aztán az utazási emlékeiről kezdett mesélni, elmondta, hogy már búbosvöcsköt is látott. Aztán felvetődött a pályaválasztás kérdése.

— Én — mondta egy Tibák Zsuzsa nevű szép fekete lány — mérnök leszek.

A lányok ránéztek Tibák Zsuzsára. Azt vártam, hogy csodálkozni fognak, hiszen a mérnöknő e pillanatban még elég ritka. De egyáltalán nem csodálkoztak.

— Az szép — mosolygott udvariasan Noszkó Lidia a Viola-utca 9-ből. — Én mozdonyvezető leszek, azt hiszem az még érdekesebb.

Pár pillanatig csend volt; látszott a lányok arcán, hogy mind a két pályaválasztást jónak találják. Ezen a két pályán ma még úgyis kevés aránylag a nő, hadd legyen több.

— Igen — mondta elgondolkozva az álmodószemű, barna Filácz Irén. — Ez mind szép. De én mégis gyógyszerész leszek. Gyógyszert adni a betegeknek, az a legszebb.

— Én orvos leszek — mondta a lenszőke Ludmerszky Etel.

— Én tanítónő — mondta a babaarcú, bogárszemű Németh Szonja a Szvetenay-utca 3-ból.

— Én gyors- és gépírónő — mondta Somlyó Margit.

Csiszár Zsófinak ábrándos mosoly jelent meg a szája sarkában:

— Én zongoratanárnő leszek...

Még egy jó félórát beszélgettünk. Volt a lányok közt, aki kéményseprőnek készült és volt köztük, aki írónak készült és volt köztük, aki autóvezetőnek készült és nem volt köztük, aki ne készült volna valami szép, komoly férfimunkára.

Aztán elbúcsúztunk egymástól. Miközben a kapuban cigarettára gyujtottam, éreztem, hogy valaki megfogja a kezemet.

Noszkó Lidia volt, a mozdonyvezető.

— Merre tetszik menni? — kérdezte.

— Az Üllői-út felé — mondtam. — Talán félsz egyedül hazamenni?

— Dehogy félek — mondta fölényesen. — Én már a kocsiúton is át tudok menni. Én már hatéves vagyok.

Belekapaszkodott Tibák Zsuzsába, a mérnökbe és ugrándozva elindultak a Viola-utca irányában.

Ugyanis ez az egész pályaválasztási beszélgetés a Szvetenay-utcai általános leányiskola első osztályában folyt le, így, ahogy elmondtam. Aki nem hiszi, kérdezze meg Nemess Katalin és Honti Jánosné tanítónő elvtársnőket; az ő ötletük volt megkérdezni a kislányokat, hogy minek készülnek; és bizony jó ötlet volt. Mert kiderült, hogy a mai hatesztendős kislányok például mérnöknek készülnek, amikor én hatesztendős koromban azt se tudtam, mi az, hogy mérnök, pedig én fiú voltam.

Illetve Nemess Katalin tanítónéni véleménye szerint többek között éppen azért nem tudtam.

Gergely Miklós

A reklámember

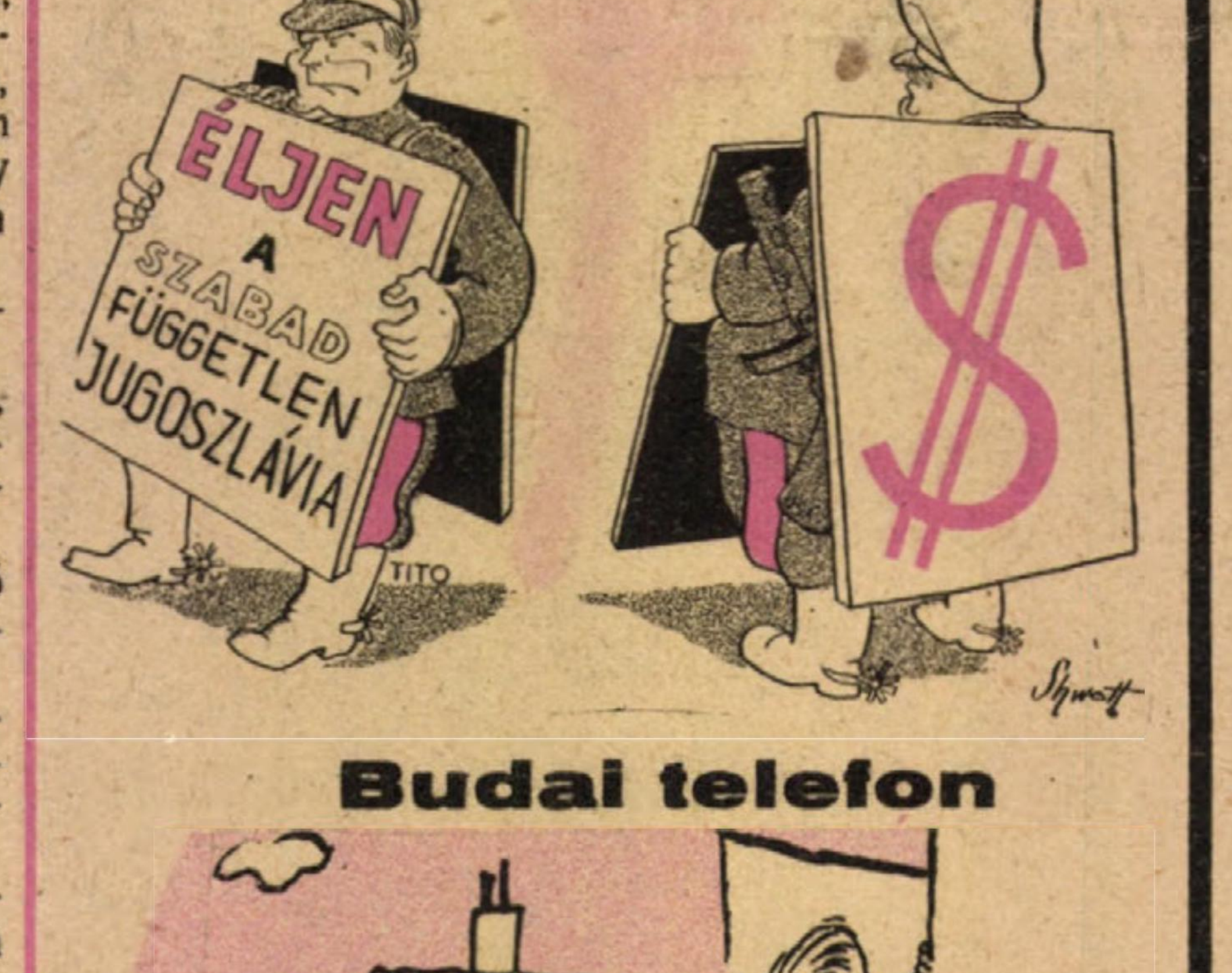
T
ÉLJEN A SZABAD FÜGGETLEN JUGOSZLÁVIA
TITO
$
Sgmott

Budai telefon

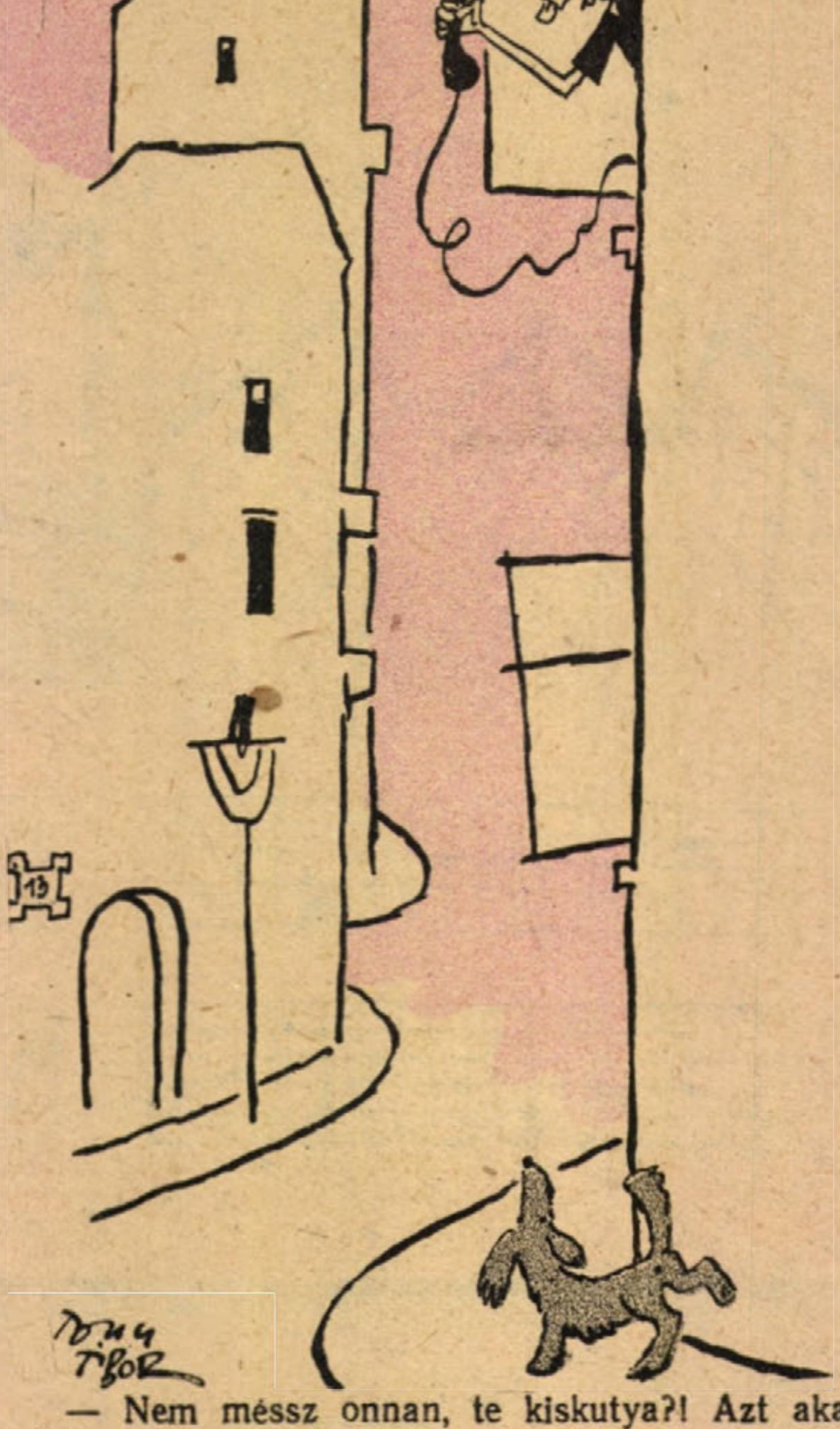

— Nem mész onnan, te kiskutya?! Azt akarod, hogy megint beázzon a vonalam?!...

Le a bürokráciával!

Vasárnap esti kaland

Kedves Ludas Matyi!

Vasárnap este ½9 órakor feleségemmel mitsem sejtve felszálltunk a T. 119. trolibuszra, ahol a kalauznő kezeli feleségem dolgozó bérletét, megnézi az én bérletemet, majd mint aki munkáját jól végezte, tovább megy. Később jön az ellenőr s feleségem igazolványára veti magát. Hány éves maga — kérdi. — Tizenhat — mondja nejem. Akkor a jegyet elkobozom, mert azon 56 év szerepel — így az ellenőr. Ekkor közbevetem magam, hogy nekem nem lehet 56 éves feleségem, mert 20 éves vagyok, megmutatom fényképes bérletemet, igazolom, hogy Kemény András vagyok, hogy hol lakom, nejem pedig lakásbejelentőjét, továbbá nála levő igazolványait mutatja fel.

Az ellenőr elgondolkozik és a következő megoldásokra jön rá:

1. A bérlet az anyámé.
2. Sok Kemény Andrásné van.
3. Még több Kemény Andrásné van.

— Kérem váltani egy vonaljegyet ötven fillérért, egy büntetőjegyet három forint ötvenért, az igazolványért pedig menjen az Akácfa-utcába — így az ellenőr.

Károm: —.50 fillér vonaljegy
2.— Ft a dolgozók hetijegye és a síma hetijegy közti differencia
8.24 Ft 4 órai munkaidő kiesés.

Összesen: 10.74 Ft.

A Ludas Matyi segítségét kérem a következőkben:

1. Hogy bebizonyíthassam, hogy csak 1, azaz Egy darab feleségem van.
2. Hogy pont Ő az.
3. Hogy nem 56, azaz Ötvenhat éves, — mint ahogy bérletén is van, amit az ellenőr elkobzott — miután 1934, azaz Ezerkilencszázharmincnégyben született.
4. Tehát 16, azaz Tizenhat éves.
5. Hogy nem az anyám.
6. Hogy az én feleségem az nem a másik Kemény András felesége.
7. Hogy én vagyok én és, hogy Ő Ő, mert az igazolványok kevésnek bizonyulnak ennek igazolására.

Őszinte híve:

Kemény András
Budapest, VI., Dessewffy-u. 4.

A bürokratikus ügyintézés egy elrettentő példája

Feleségemet a Szentkirályi-utcai belgyógyászati klinikán ápolták. Az ötödik héten a lakásunkra feleségem címére érkezett egy idézés, amely szerint a következő napon délelőtt 11 órára „törvényes következmények terhe mellett" meg kell jelennie a XI. kerületi Elöljáróság egy szobájában, lisztjegyével együtt.

Másnap megkíséreltem telefonon megérdeklődni, hogy miről van szó, azonban felvilágosítást az elöljáróság telefonján nem tudtak adni, mert nem tudták, ki az ügyintéző. Ezért kénytelen voltam hivatali idő alatt az Elöljáróságra menni. Az Elöljáróságon nagy meglepetésemre közölték velem, hogy feleségem címére csak azért küldtek idézést, hogy a lisztjegyéről — tekintettel arra, hogy ő már több mint 4 hete kórházi ellátásban részesül — két kockát levágjanak.

Nézzük meg, hogy a két lisztjegy-kocka levágása — akkor, amikor egyébként szabad liszt is korlátlanul áll bárki rendelkezésére az üzletekben — milyen bürokratikus ügyintézéssel járt.

A klinika — ahelyett, hogy az ott fekvő ápolttól a jegyet elkérte volna — átírt a lakóhely szerint illetékes Elöljárósághoz, amely mellett azidőben egy fiókjegyhivatal is működött, hogy az intézkedjék az ápolt lisztjegyének megfelelő csonkításáról. A jegyfiók. — tudva azt, hogy a jegytulajdonos kórházban fekszik, — elküldött egy idézést lakásunkra, nyilván bízva abban, hogy majd csak akad abban a lakásban egy egészséges dolgozó is, aki az idézésben foglalt fenyegetés hatása alatt majd csak otthagyja munkahelyét egy pár órára, hogy ezt a „fontos" ügyet elintézze.

Ez a bürokratikus ügyintézés teljesen felesleges többletmunkát okozott a klinikának is, a jegyfióknak is, ezenkívül szükségtelenül két órára kiszakított munkahelyemről engem is.

DR. PESTHY JÁNOS

Pályázati üzenetek

Többeknek. Kérjük azokat a pesti pályázóinkat, akiknek pályázata lapunkban megjelent, hogy a honoráriumért bármely délelőtt fáradjanak fel szerkesztőségünkbe, a megjelent vidéki pályázatok szerzőit pedig kérjük, hogy pontos címüket közöljék velünk.

Még többeknek. Azok, akiknek pályázata még nem jelent meg, ne adják fel a reményt: a pályázat meg nem jelenésének két oka lehet. Az egyik az, hogy még nem került sorra, a másik az, hogy nem felelt meg. De lehet egy harmadik ok is, hogy még be sem küldték.

Londoni strandon

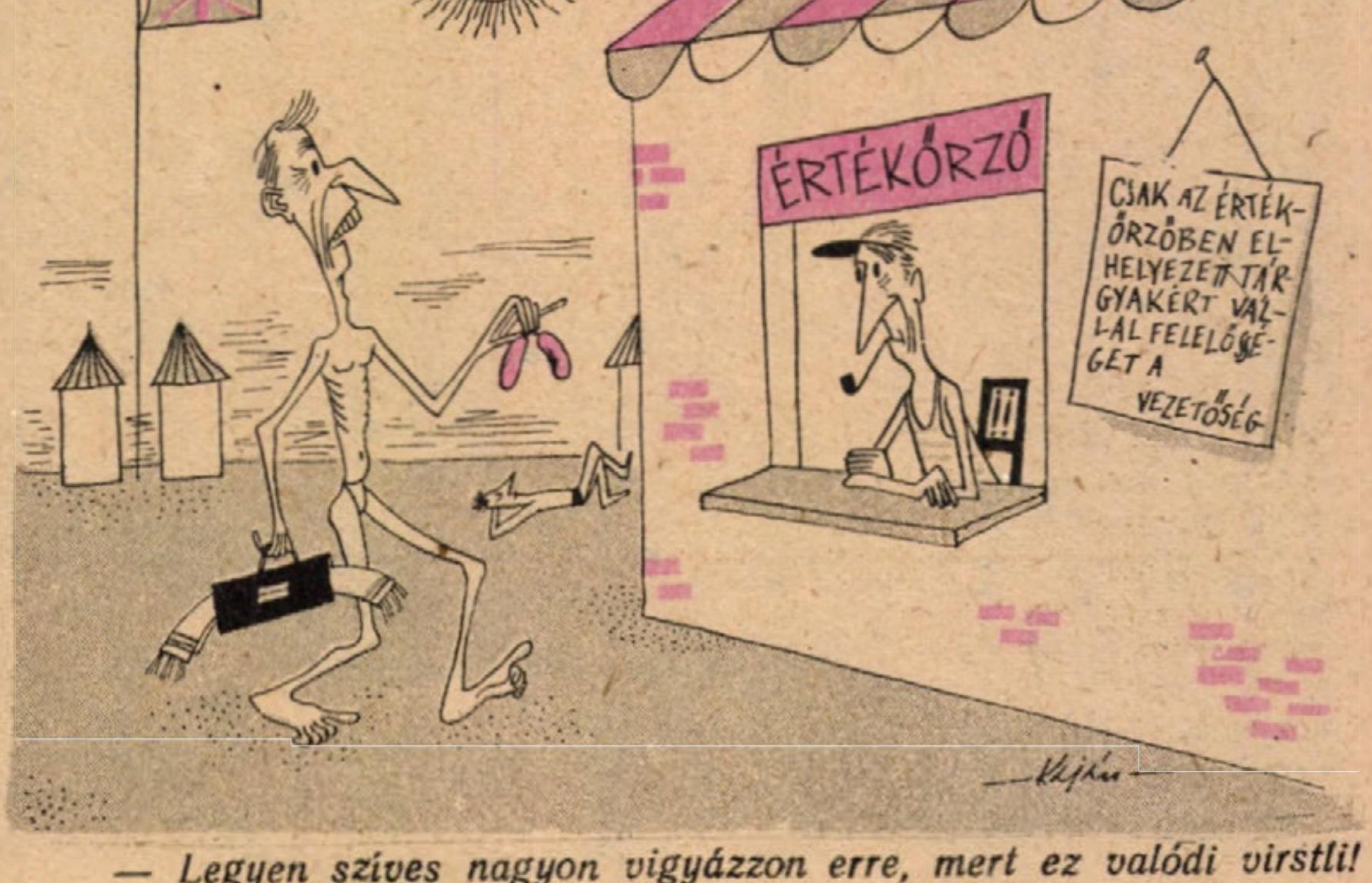
ÉRTÉKŐRZŐ
CSAK AZ ÉRTÉKŐRZŐBEN ELHELYEZETT TÁRGYAKÉRT VÁLLAL FELELŐSSÉGET A VEZETŐSÉG

— Legyen szíves nagyon vigyázzon erre, mert ez valódi virstli!

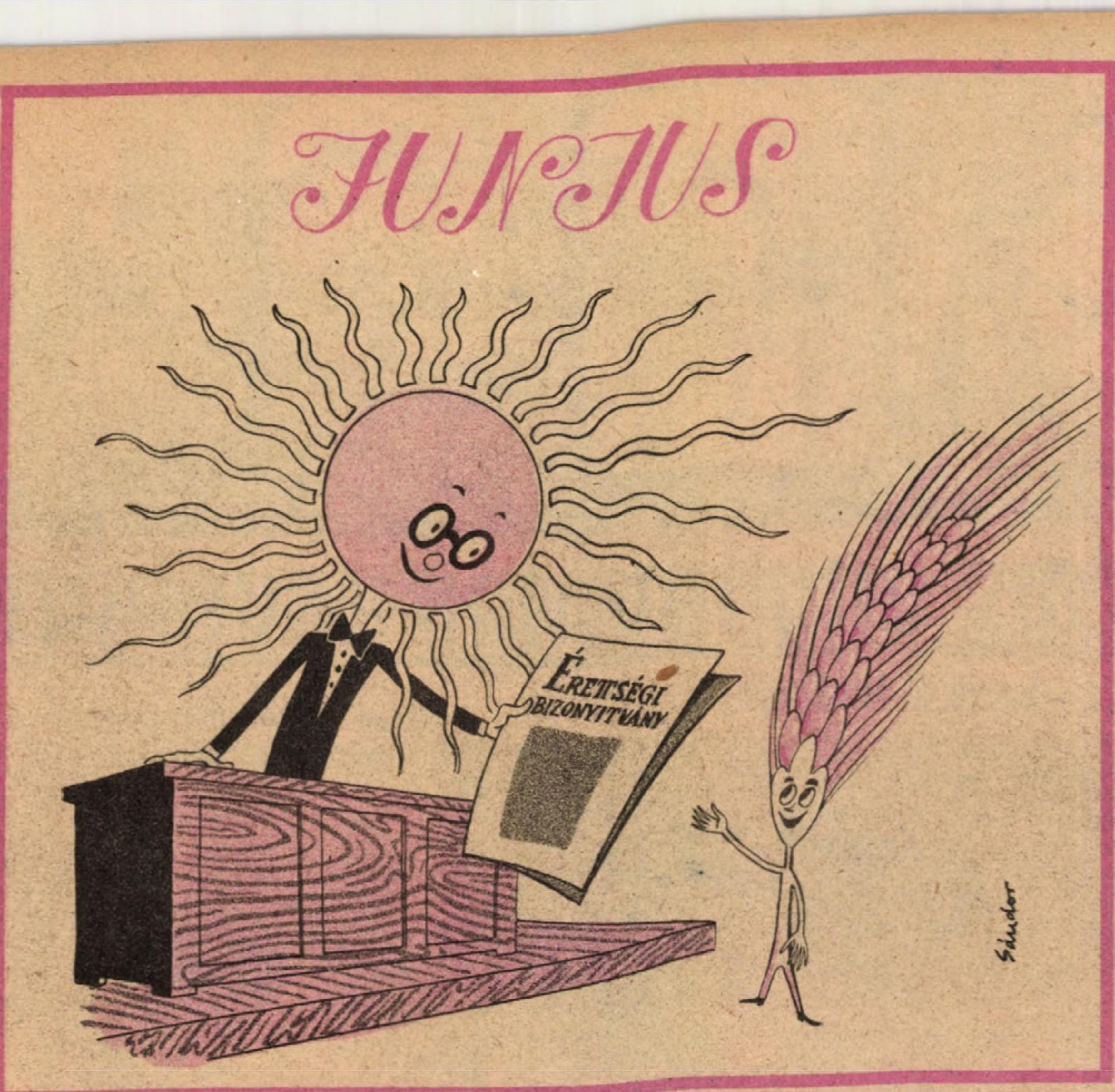

A berlini ifjúsági béketüntetés után

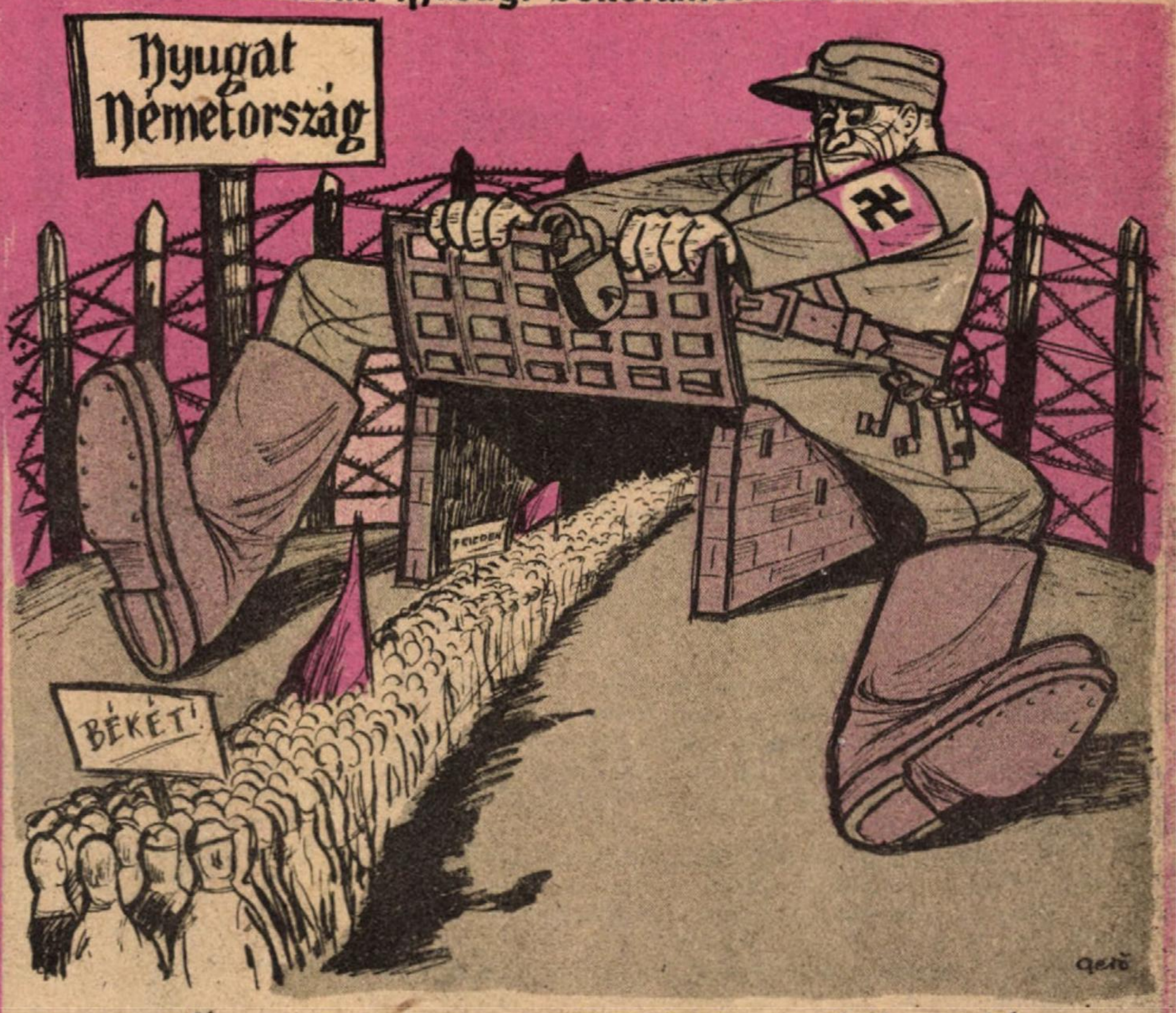

— Na gyerekek, most már láttátok mi van odaát, gyertek szépen vissza a mi szabad demokráciánkba!...

DUETT

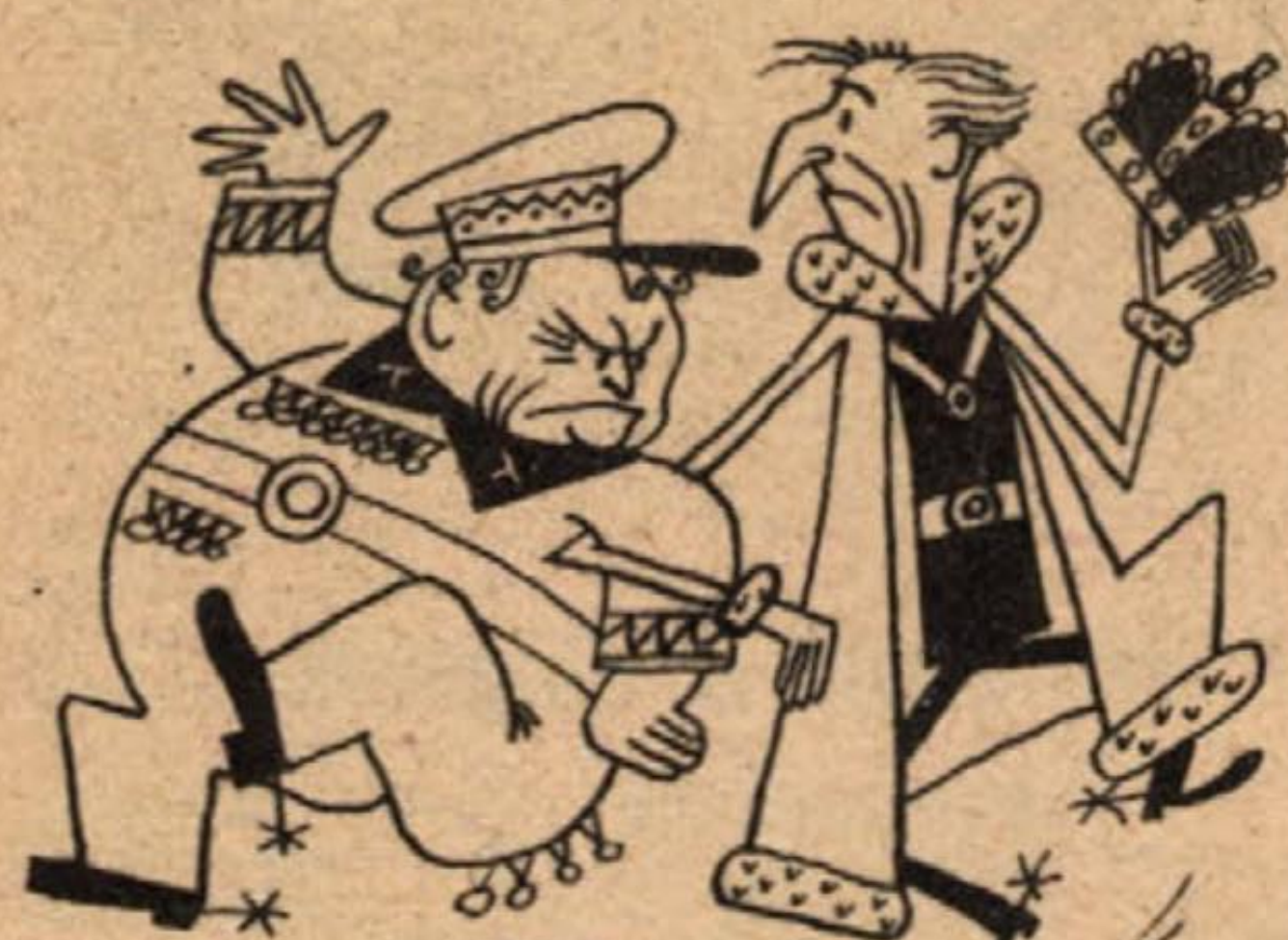

Tito:
Én vagyok a Titó-gyerek!
A görög király:
Én vagyok a görög király!
Tito:
Összeillünk én meg kegyed,
Mint egy hím- s egy nősténysirály!
A görög király:
Korona van a fejemen,
Szolid családapa vagyok,
Csak vasár- és ünnepnapon
Meg hétköznap gyilkolgatok.
Tito:
Bevallom ez tetszik nékem,
Derék ember vagy te Pálom,
Szeressük hát egymást hamar,
Mivelhogy az élet álom!
A görög király:
Jó kolléga vagy te komám,
A keblemre mondsza jössz-e?
Rossz a világ, zord az élet,
Mi gyilkosok tartsunk össze!
Tito:
Úgy szeretlek téged Palkó,
Miként az ipját a napa,
Gyilkolgassunk eztán együtt
Holtunkiglan, ásó-kapa!
Együtt:
Mivelhogy a Truman urunk
Szent parancsát épp most vettem.
Te az enyém, én a tiéd
És az övé mindaketten...

Ludas Matyi azt üzeni

M-a. Bpest. Sajnos, ez sem közölhető.

J. Z., Arad. Egyik-másikban van valami, de nem nekünk való.

Négyesi földművesszövetkezet. Mi nem foglalkozunk plakáttervezéssel, forduljanak az Állami Hírdető NV.-hez. Üdvözlet.

Bordás Sándor, Brüsszel. Mulatságos kis versek, de sajnos nem ütik meg lapunk nívóját. Üdvözöljük.

H. F., Hídépítő NV. Az írásokban van humor, de még a közlésre nem alkalmasak.

V. J., Annavölgy-Sárisáp. Nem elég csípősek, de nem is vérszegény imitációk. Közlésre azonban nem alkalmasak.

B. J. Balatonkenese. A vers ügyes, jönni fog.

V. I., Bp., Ranolder-u. A felvetett témák képzelőerőre vallanak, de a feldolgozásuk még kezdetleges.

T. B. Oradea. Kedves írás, de még nem elég érett.

Nem közölhetők: Dr. T. K. Fab. Sz. I., őrv., Kaposvár, Racskó László, Bp., Othi, Bp., B. I., Alsódélegyháza, Sz. S., Hajdúszoboszló, Perger D., Gyönk.

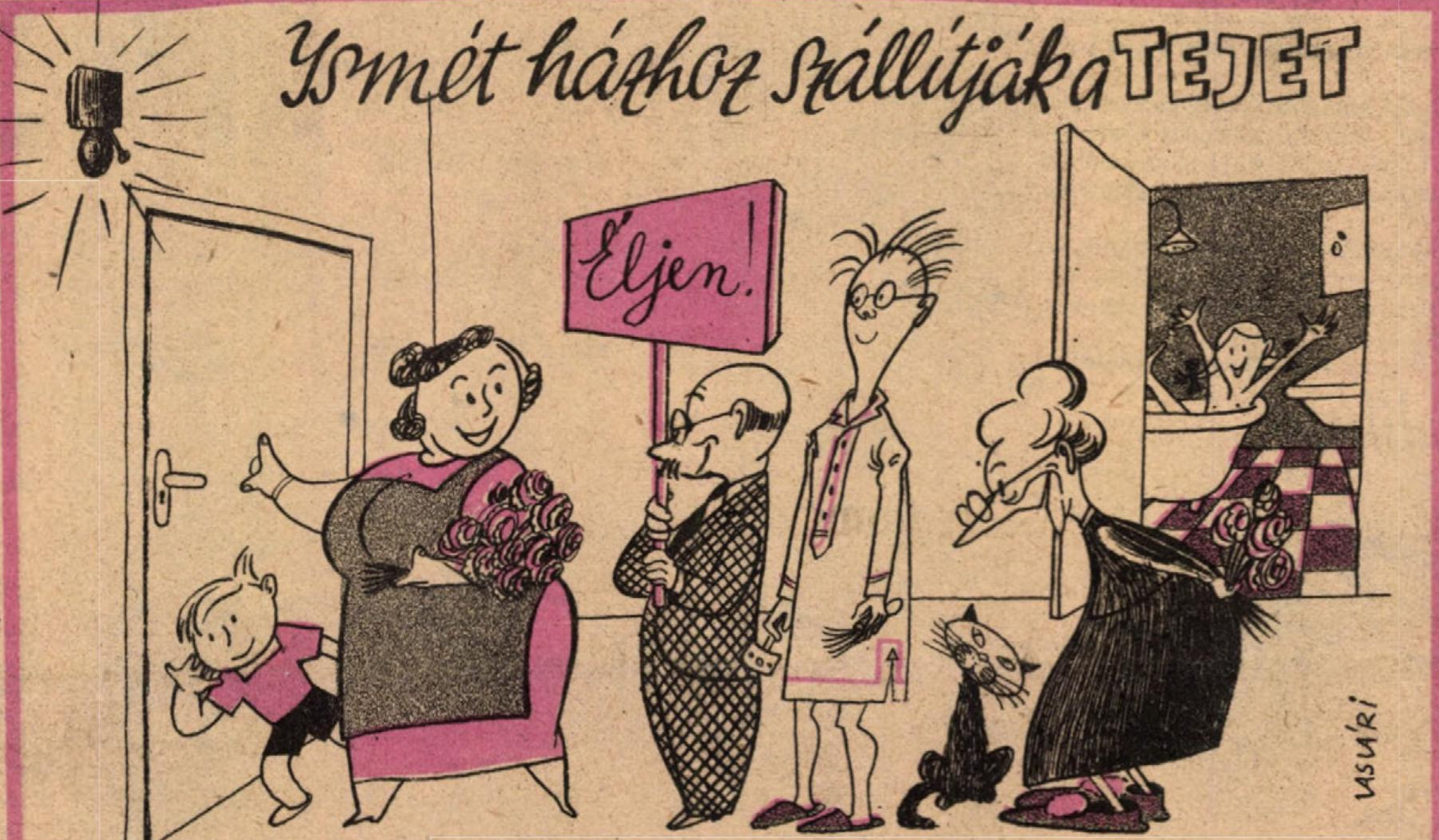
Ismét házhoz szállítják a TEJET
Éljen!
Usuri

— Jön! Húzzátok ki magatokat!

Jurij Lebegyev:

A MORMOTA

Fordította: Tóth Eszter

Egy gyűlésen, — mindegy már, hogy hol, — nohát
tény az, hogy ott láttam én egy mormotát,
amint éppen lángolóan szavalva,
némi jogos szemrehányó szavakra
felelt, mondván: ő többé meg nem inog,
a kollektív munkának most nekifog,
Hibáit is kijavítja mihamar,
s kifejtette: elvégezni mit akar.

Múlik az év, fordulóján átkocog,
de a helyzet jottányit se változott.
Aluszékony mormotánk bíz' nem haladt,
a munkában hátul kullog, elmaradt.
Ám az újabb beszámoló idején
dehogy izgul! Bátran áll meg ő helyén!
Átérzéssel ismeri be hibáit:
„Igen" — mondja — „hanyag voltam idáig.
Elismerem: jogosult a bírálat,
s esküszöm, hogy kiirtom a hibákat!
Kijavítom, pótolom az egészet...
Csak azt kérem: tekintetbe vegyétek:
mily őszintén beszéltem itt!"
S valóban
megfeddik a mormotát, ki azonban
újból alszik, édesdeden pihenve...

Ideje már ráütni az ilyenre!

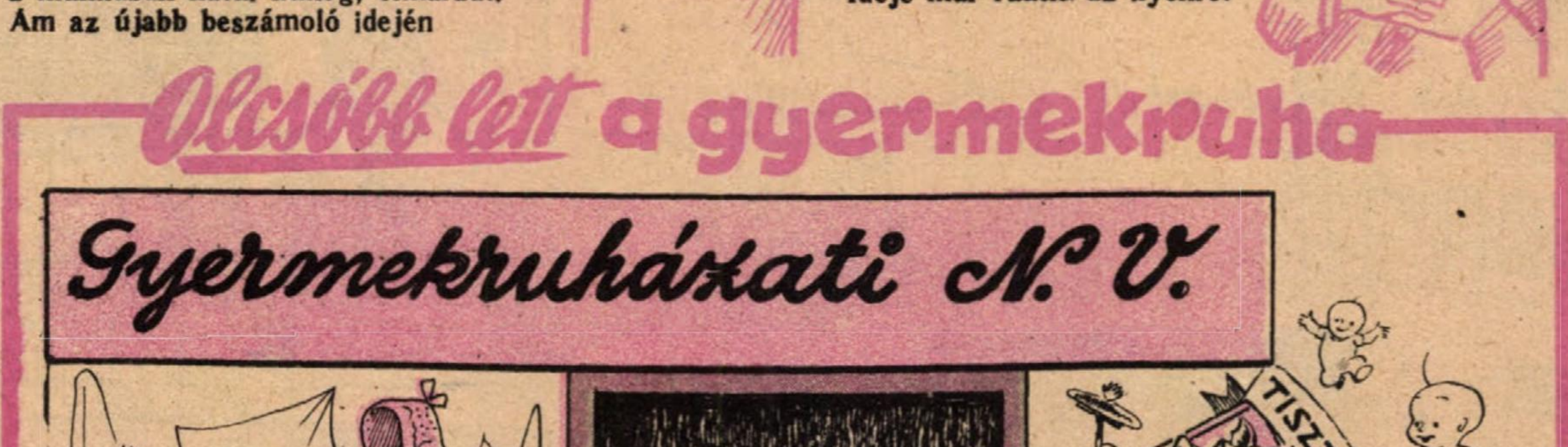

...a legifijabbak kiöltözködtek.

Két vidám történet

Ezt a kedves történetet egy barátom mesélte, aki feltűnően alacsony termetű és épp ezért az a mániája, hogy tetszenek neki a nők. A történetet barátom saját szavaival mondom el a következőkben:

Bementem megszokott fodrászüzletembe, aholis új manikűrös leányt pillantottam meg, aki feltűnően csinos volt és kellemes.

Ez az egy gyengém van. Imádom a csinos manikűröslányokat, meg persze azokat is, akik nem manikűröznek. De ez az új, ez tudott manikűrözni, tehát mindjárt leültem és hosszan a leány lelkére beszéltem, ami nem volt könnyű, mert közben valaki az arcomat is szappanozni kezdte egy más ügyben.

— Nézze kedves Mancika — kezdtem nagyvonalúan — az élet rövid, jöjjön el velem színházba vagy moziba. Egyszer él az ember, vagyis maga.

A feltűnően csinos manikűrösleány lesütötte feltűnően szép szemét:

— Nem mehetek. Három hete mentem férjhez...

Na. Erre nem számíthattam. Kicsit koccantam ettől, de azért fölényesen legyintettem:

— No és ? Nem élünk a középkorban, vagy a kőkorszakban. Férjhezment. Hát aztán? Ez a dolgok rendje. De a férje nem emberevő. Mondja meg neki, hogy velem jön moziba, vacsorázni és kész. Nincs ebben semmi rossz. Szórakozunk egy kicsit. Nincs az a férj a földön, aki ez ellen szólhatna valamit. Nem kell félni tőle, mondja meg neki nyugodtan, hogy miről van szó.

Mancika tűnődött, aztán sóhajtott:

— Mondja meg neki maga.

— De Mancika kedves, hogyan mondanám meg neki én, amikor nem is ismerem a kedves férjét.

Mancika kedvesen nevetett:

— Dehogynem ismeri. Az a férjem, aki most éppen magát borotválja.

Egyik vidéki templomban a pap erkölcsös életre inti a híveket és markáns szavakkal demonstrálja a pokol borzalmait. Végül így szól a gyülekezethez:

— Aki a mennyországba akar kerülni, az tartsa fel a kezét!

Egy ember kivételével mindenki felemeli a jobbkezét.

— Most pedig emelje fel a jobbját az, aki a pokolba akar jutni.

Senki sem mozdul. Csend.

Végre is a pap elveszti türelmét és rákiabál arra az egyre, aki eddig még se erre, se arra nem jelentkezett:

— Hát te édes fiam, nem akarsz a mennyországba kerülni, de a pokolba sem? Hát mit akarsz te tulajdonképpen?

— Itt szeretnék maradni tisztelendő uram, mert nagyon jól érzem magam ezen a földön.

Királyhegyi Pál

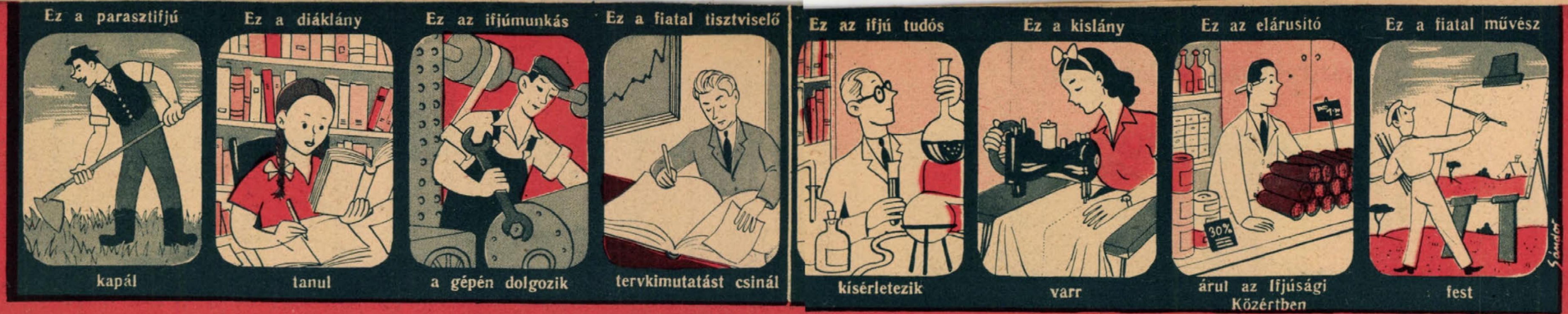

ÉS MÉGIS MINDNYÁJAN UGYANAZT CSINÁLJÁK: MUNKÁVAL KÉSZÜLNEK AZ IFJUSÁG EGYESITŐ KONGRESSZUSÁRA

NE ÖLJ!

(Egy fejezet Scelba titkos naplójából.)

A kegyelmes úr zsandárminiszter Scelbáról a fene sem hinné, hogy naplót vezet, mint egy kislány. Pedig vezet és mint minden napló, ez is önfeledten vall, hogy szívünk repes, ha nem is az örömtől. Sajnos csak egy kis töredéke jutott birtokunkba, e pár sor írás azonban becsesebb két csomó zöldhagymánál, mert fényt derít egy nemes alak gyötrődő vívódásaira. Mindössze néhány helyesírási és stiláris változtatást eszközöltünk az íráson, de attól eltekintve kiköpött Scelba és nem hisszük, hogy a remek talján feljelent önmagánál rágalmazásért.

Tehát csend, rend, figyelem, mert kezdődik a naplórészlet.

„Március 27. Szent Anasztázia és Boldog Kázmér napja.

A mai napon csak a szokásos murik történtek, ezért magamba nézek és önvizsgálatot tartok. Isten látja a lelkem helyét, eredetileg keresztténynek születtem, csak később lettem brigadéros, izé briganti. Gyermekkoromban például gyengéd voltam és gyáva, mint a kisnyúl. Ha nálan gyengébb gyerek akadt, gyengéden meggyomroztam és csak úgy boxer nélkül szájonvágtam. Ha erősebb gyerek akadt utamba, szóltam a bátyámnak, aki szintén jó rendőrminiszter lett volna. A füleken és fogakon aztán megosztoztunk

Ahogy nőttem, egyre jobb lettem, hála a jó nevelésnek. Nem hiába mondta Herkó páter gyóntatóm és dzsiudzsicu mesterem.

— Te mákvirág (ez nálunk a liliom), légy jó, hogy a mennyországba juss a kékszemű angyalok közé. A te kezed tiszta legyen, mint a tészta, ne tapadjon hozzá se vér, se kalapácsnyél. És ne ölj fiam, mert a pokolban sütnek belőled töpörtyűt.

Oktató szavait hallva megborzongtam, mert bár szeretem a töpörtyűt, nem kívánkozom hasonló sorsra.

— Khm — töprengtem, mikor belügyminiszter lettem. Most mit csináljak?

— Ne ölj, mondja a tízparancsolat és ezt hangoztatja páter Noszter legújabb gyóntatóm is. Ne öljek, ne lövessek a népbe és akkor jön a mennyország, a mannával és ambróziával, és akkor lőttek a belügyminiszterségemnek.

— Vagy durrantsak a tömegbe és akkor jön a pokol a nyárssal és forró ecettel, viszont egy darabig még miniszter maradhatok Truman őfelsége jóvoltából.

És amikor a nagy dilemmában majdnem magamba szúrtam a bicskát, jön a sugallat:

— Ne ölj (személyesen), vér ne tapadjon kezedhez (saját kezemhez).

— Evviva! — kiáltottam gyönyörrel és máris aprították a népet. — Ez a megoldás! Elvégre egyedül úgy sem tudnék száz meg száz embert elintézni. Dolgozzanak ügyemért mások, puskával és tőrrel, szuronnyal és bunkósbottal.

Dolgoznak is a derék legények, én pedig tovább élem biblikus és szemlélődő életmódomat. A csomó, amely nem gordiusi, megoldódott, rácsavarodott a nép nyakára és akár hiszik, akár nem, azóta is nyugodt vagyok, ha nem is alszom éjjel."

Nagy S. József

A hajótörött ujítása

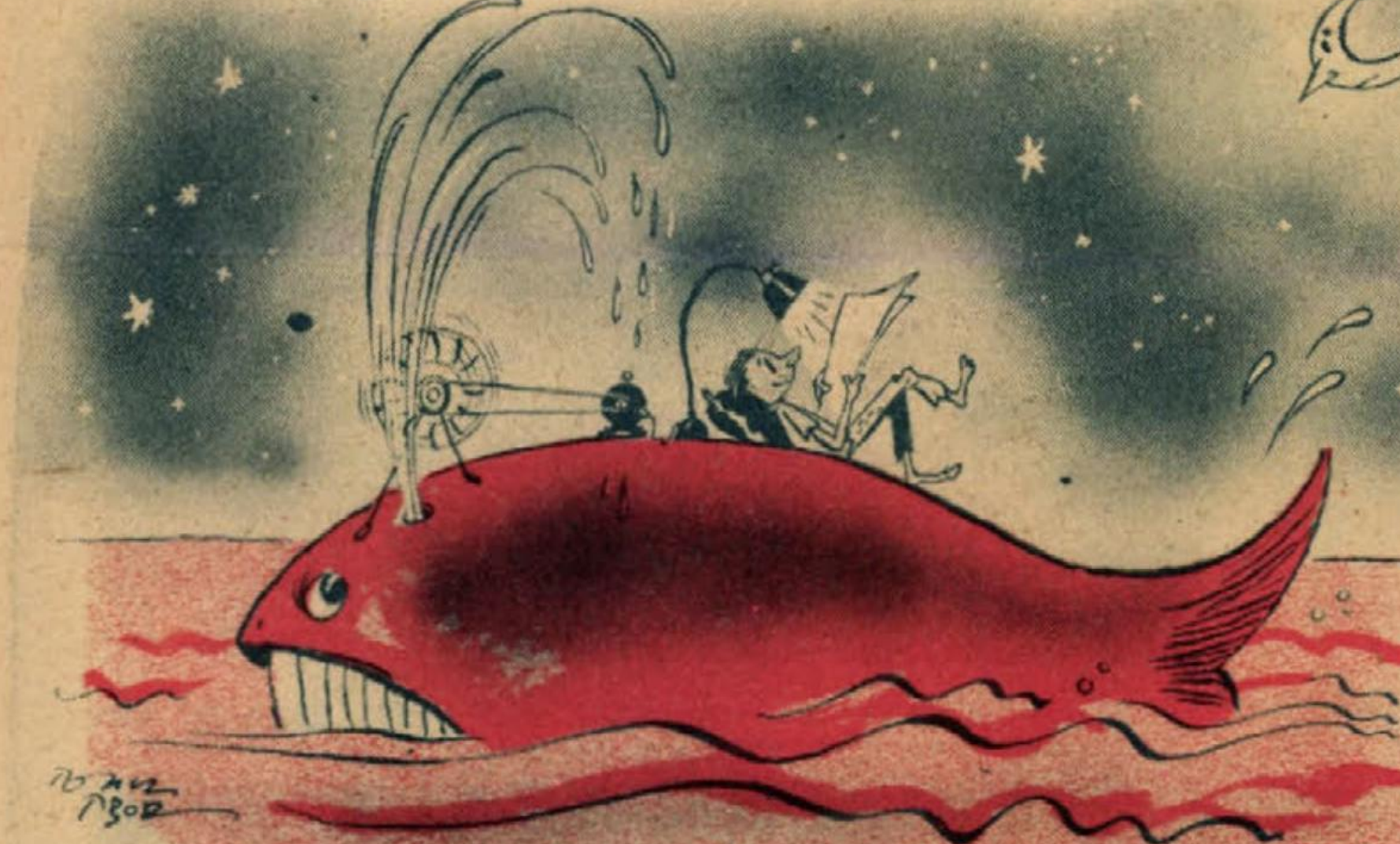

Az üzemi üdülőben

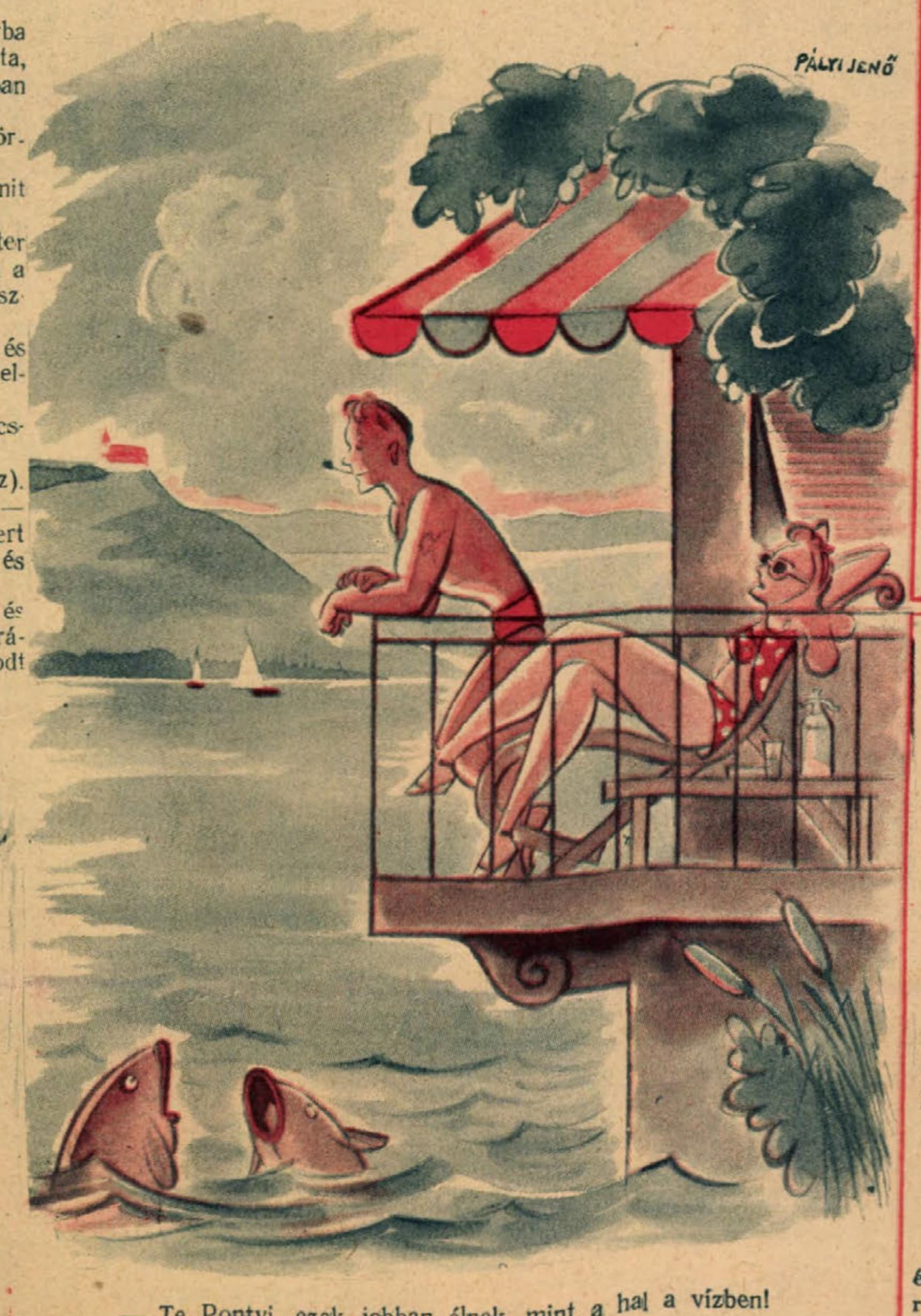

— Te Pontyi, ezek jobban élnek, mint a hal a vízben!

Sárga szakszervezet vezetőségi ülése

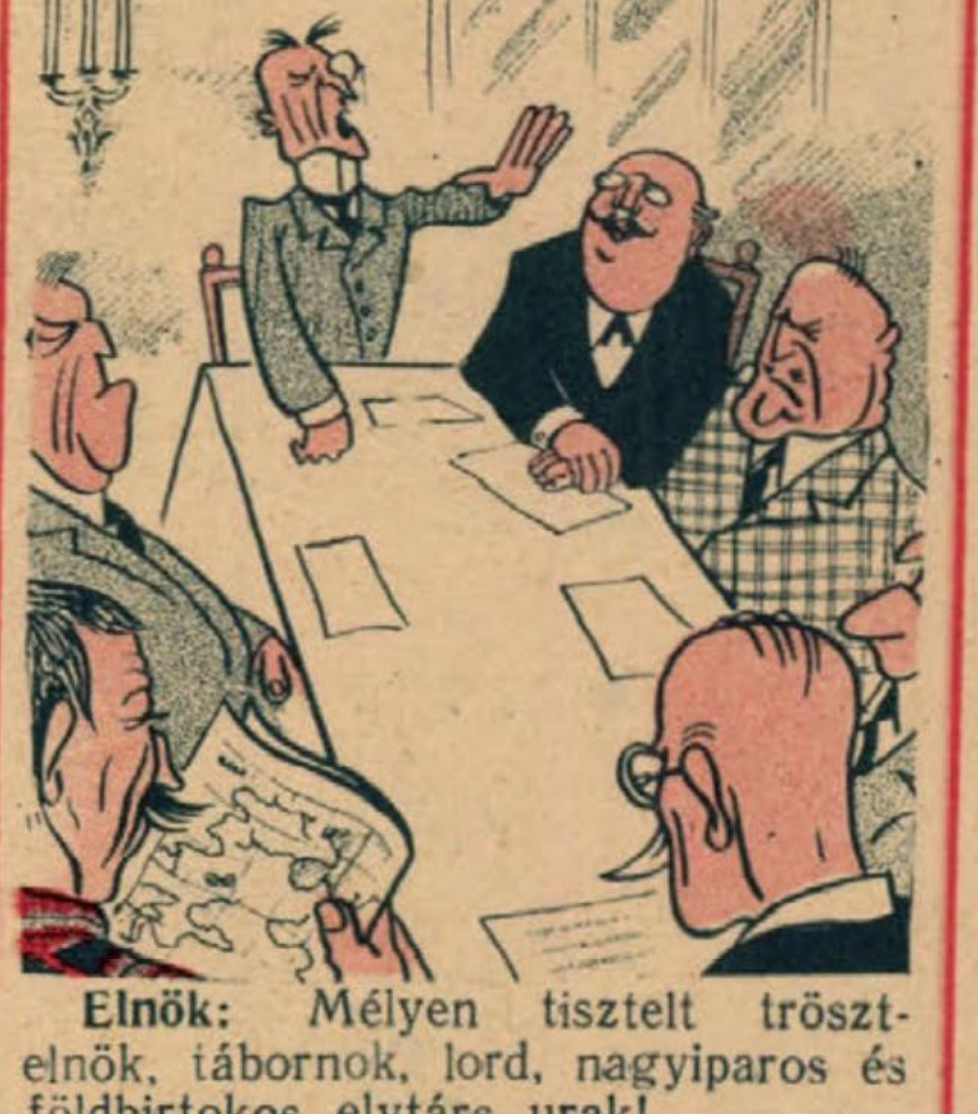

Elnök: Mélyen tisztelt trösztelnök, tábornok, lord, nagyiparos és földbirtokos elvtárs urak!...

Üdülésre viszik a dolgozók gyermekeit

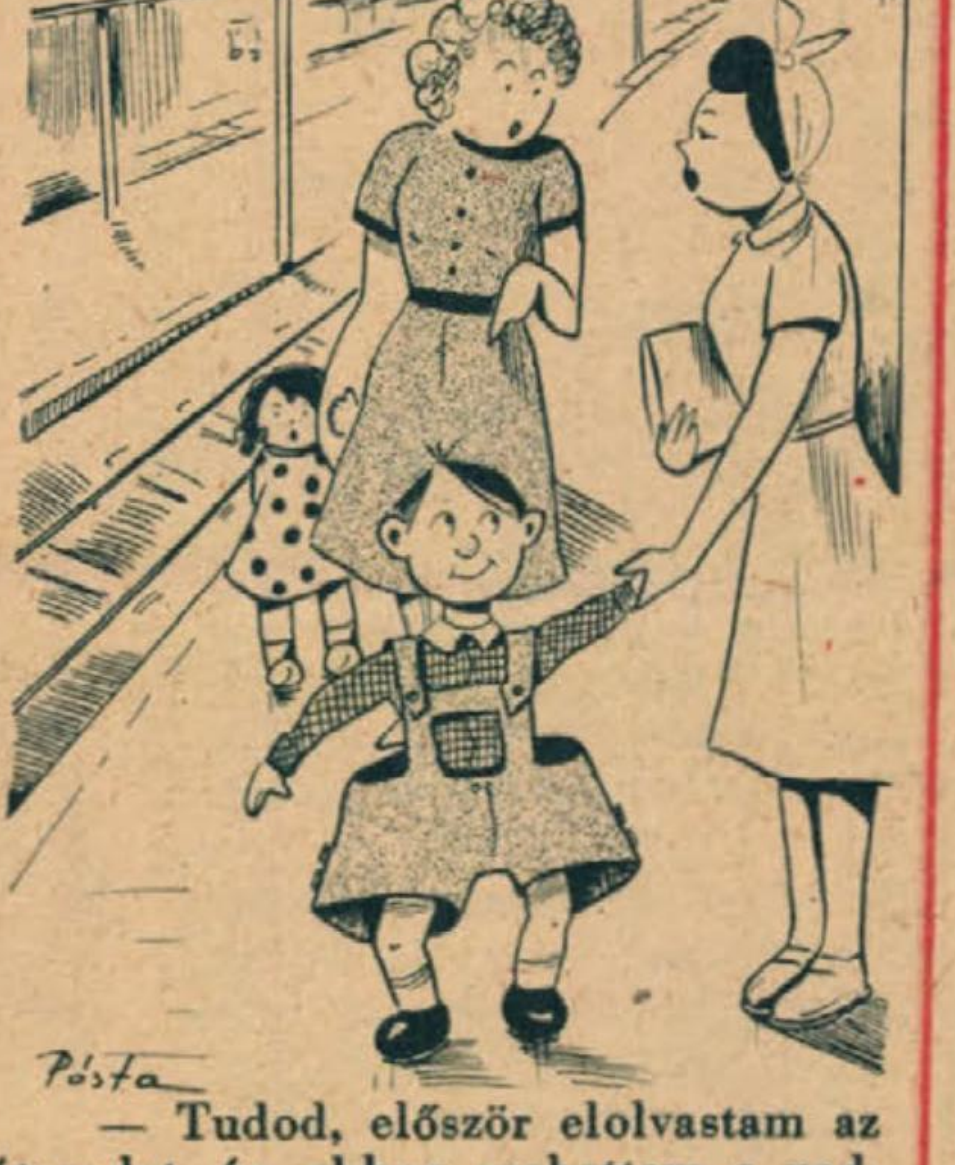

— Tudod, először elolvastam az étrendet és ahhoz szabattam a nadrágot.

VILÁGOS OKFEJTÉS

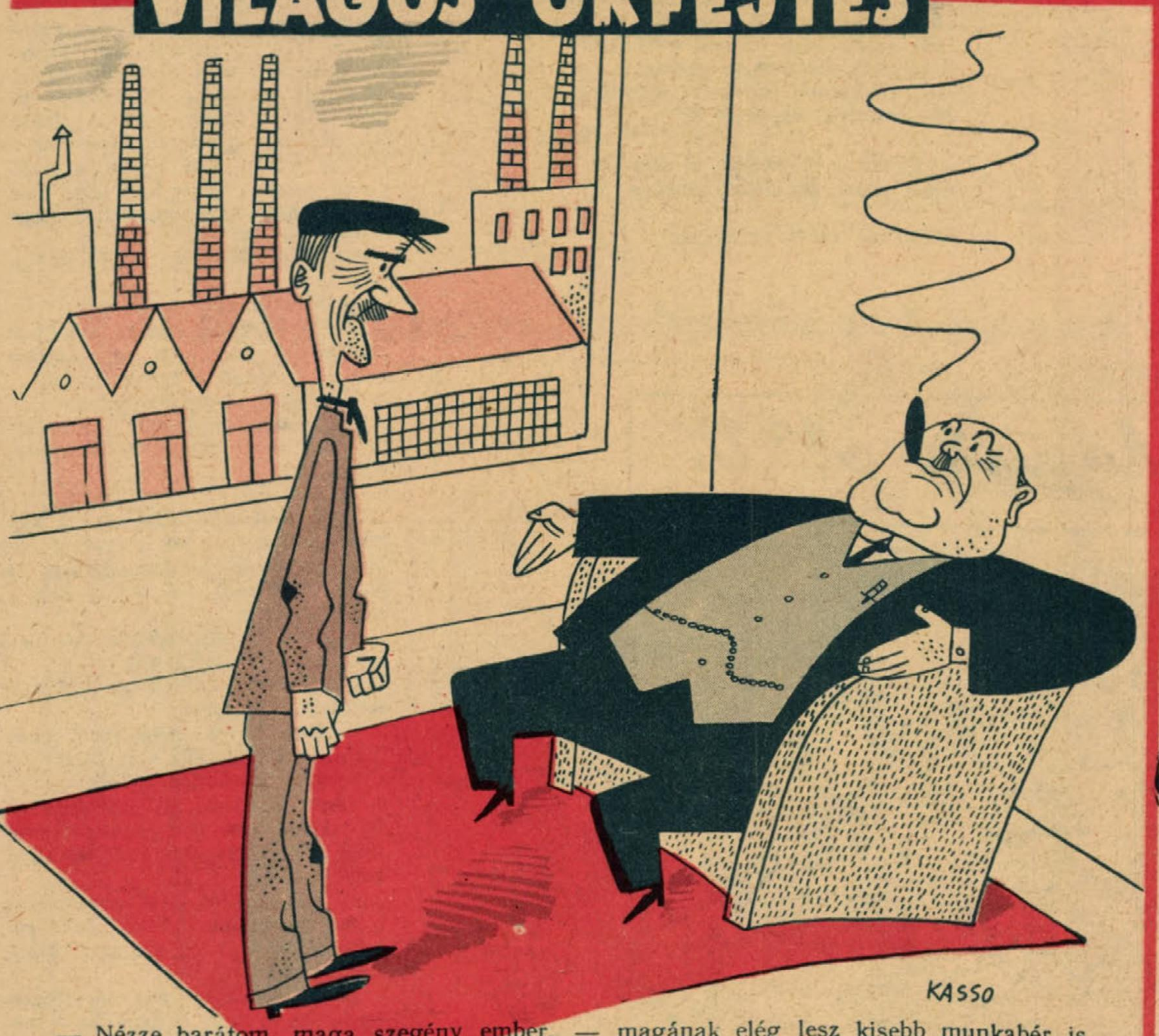

— Nézze barátom, maga szegény ember, — magának elég lesz kisebb munkabér is.

Precíz hőmérő

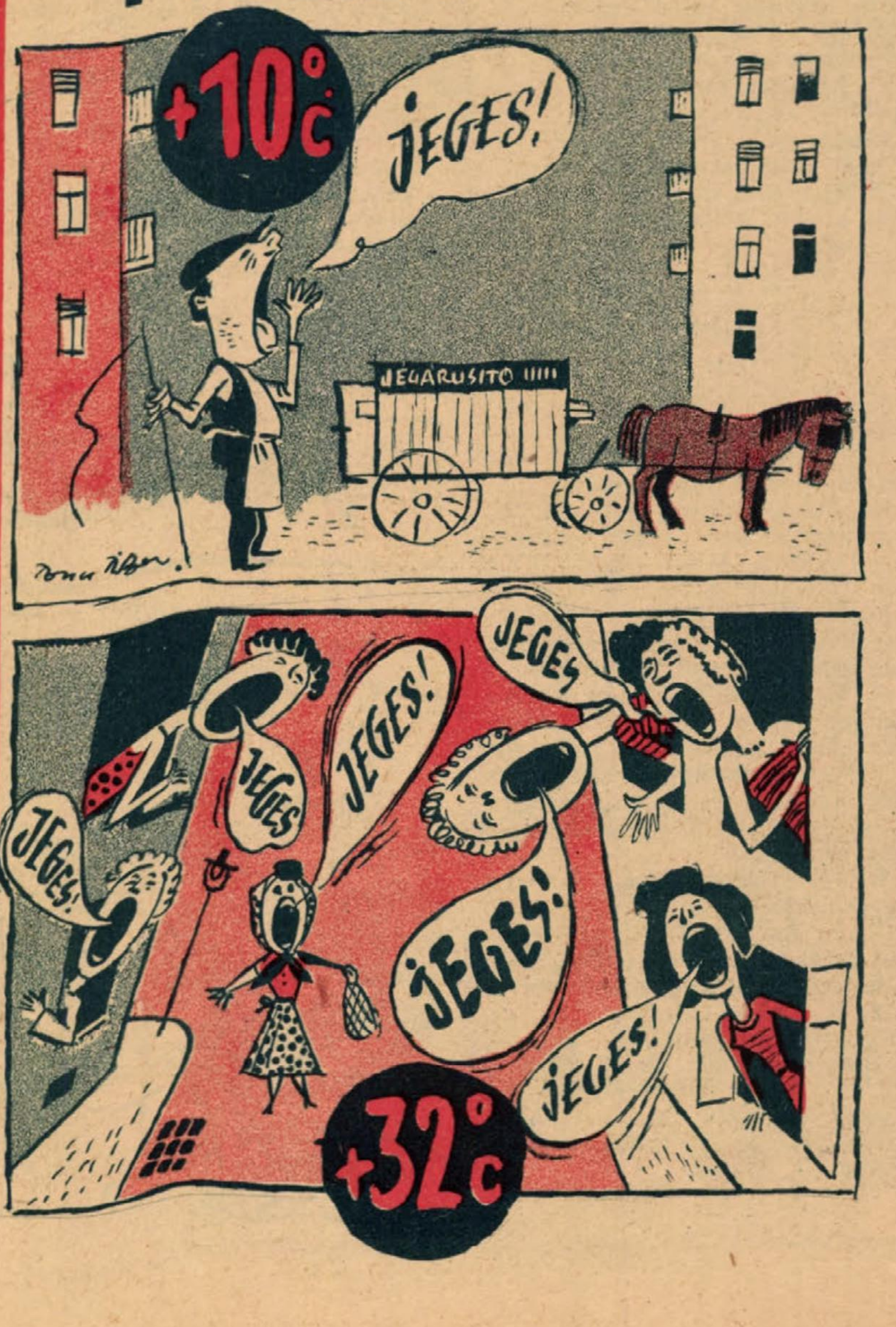
+10°C
JEGES!
JÉGÁRUSITÓ
JEGES
JEGES!
JEGES
JEGES!
JEGES!
JEGES!
+32°C

Utazás autóbuszon Alsógödtől Budapestig és vissza

Autóbusz közlekedésünk csodálatos fejlődése mindenkit megelégedéssel és bámulattal tölt el. Annál feltűnőbb, hogy létezik egy vonal, amelyet az utazóközönség némi joggal elátkozott vonalnak nevez. Ez a vonal Vác és Budapest között terül el és a MÁVAUT autóbuszai közlekednek rajta. Az utazás ezen a vonalon, ha nem is kellemes ugyan, de változatos és szórakoztató.

Az ember például reggel hétkor odaáll az országútra, hogy megvárja a 7.20-as kocsit, mert 8 órára munkahelyén kell lennie. Akkor találgathat: késik-e vagy nem késik? Volt-e gumidefekt, vagy nem volt? Abban a szerencsés esetben, ha a kocsi befut, újabb találgatás következik: felvesznek-e vagy nem vesznek-e fel? Szép modern kocsi jön-e, amilyenek általában napközben, sokszor elég üresen közlekednek, vagy az a kis ócska dohogó tyúkketrec, amelynek közeledésére a jámbor utasok idegei citerázni kezdenek. Ez utóbbi találgatás meddő elmesport, mivel ebben a legfontosabb időben, amikor a dolgozók munkahelyükre sietnek, mindig a tyúkketrec jön. Ha az embernek szerencséje van és felszállhat, újból kezdődik a találgatás: hányszor állunk meg útközben? Milyen hangulata van a vezetőnek? Megtöltötte-e benzinnel a kocsiját induláskor vagy útközben fogja megtölteni? Eldugul-e az a bizonyos valami, ami minden reggel eldugul, vagy nem dugul-e el? Csendes imával próbáljam-e befolyásolni az égieket a szerencsés megérkezést illetően, vagy pedig résztvegyek az általános vitában, amely a kalauz testi épségét veszélyezteti? Kibirjuk-e a megyeri csárdáig, ahol már van villamos, vagy előbb akadunk meg a nyílt mezőn, ahol a táj szépségeiben gyönyörködhetünk. Ezekből a találgatásokból, a lemaradtak jajveszékeléséből, az idegtépő döcögésből adódik össze az a kellemes idegállapot, amellyel az ember munkába lép.

A visszautazás már jóval kevésbbé változatos. Itt szép modern kocsik fogadják az utast, a találós kérdés lényege csupán az, hogy melyik megy Vác felé, mikor lesz beszállás, illetve meddig kell állni a tűző napon. Megindul a népvándorlás a megálló közelében lévő hivatali helyiség felé, ahol álmos közöny és kincstári hangulat lebeg. Ha végre beszállt az ember, már csak az a veszély fenyegetheti, hogy két perc múlva leszállítják az összes utasokat és átpakolják egy másik kocsira, mert közben kiderült, hogy mégis az indul. Persze a kalauz erről nem tehet, a kocsivezető sem, sőt talán az a hivatalnok sem, aki az indítást irányítja. Vajjon ki tehet akkor róla? És hogy fog az egész dolog rendbe jönni? Ezek a kérdések izgatják az utazóközönséget Váctól Budapestig és vissza.

(g)

JÓ TERMÉS

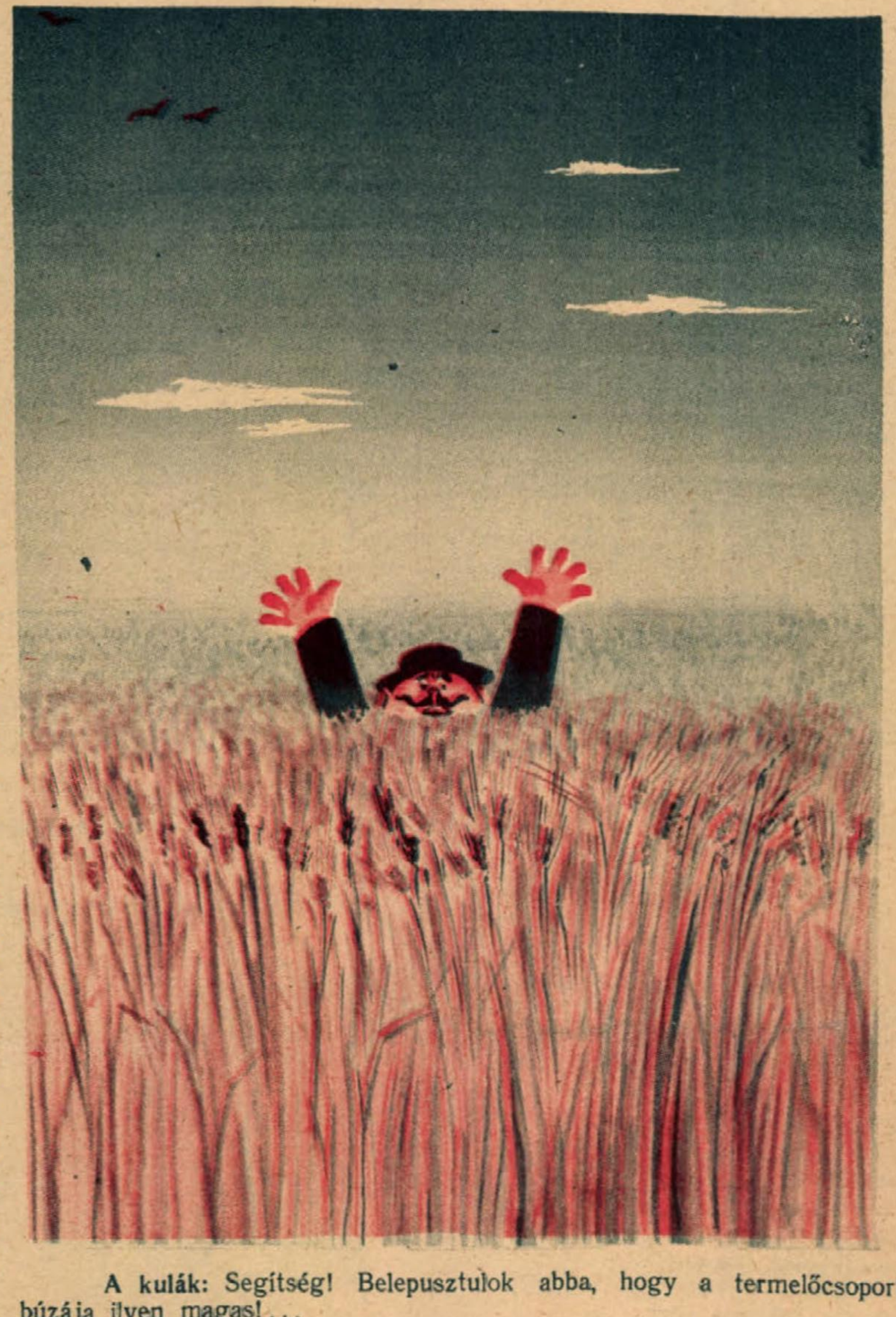

A kulák: Segítség! Belepusztulok abba, hogy a termelőcsoport búzája ilyen magas!...

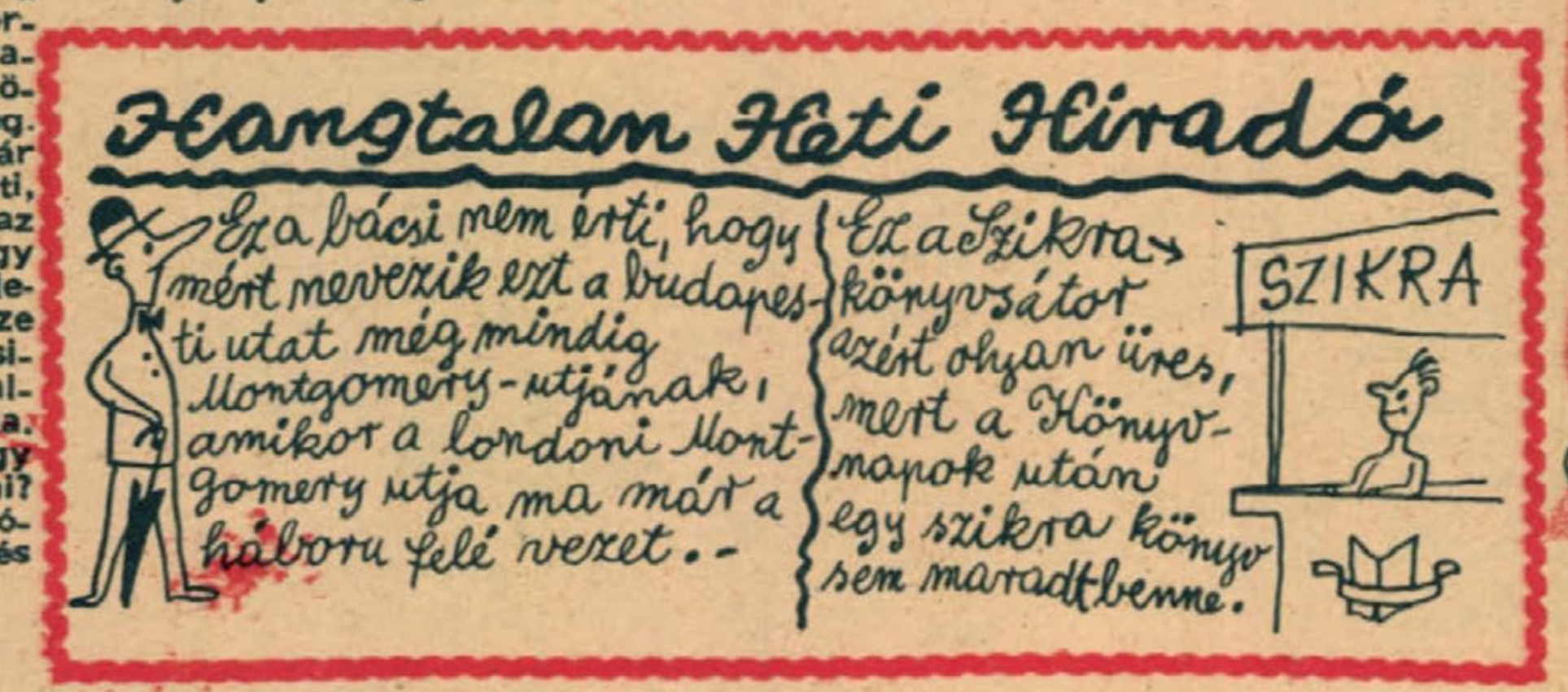
Hangtalan Heti Híradó
Ez a bácsi nem érti, hogy mért nevezik ezt a budapesti utat még mindig Montgomery-útjának, amikor a londoni Montgomery útja ma már a háboru felé vezet.-
Ez a Szikra→ könyvsátor azért olyan üres, mert a Könyvnapok után egy szikra könyv sem maradt benne.
SZIKRA

A minisztertanács rendeletet hozott az újításokról

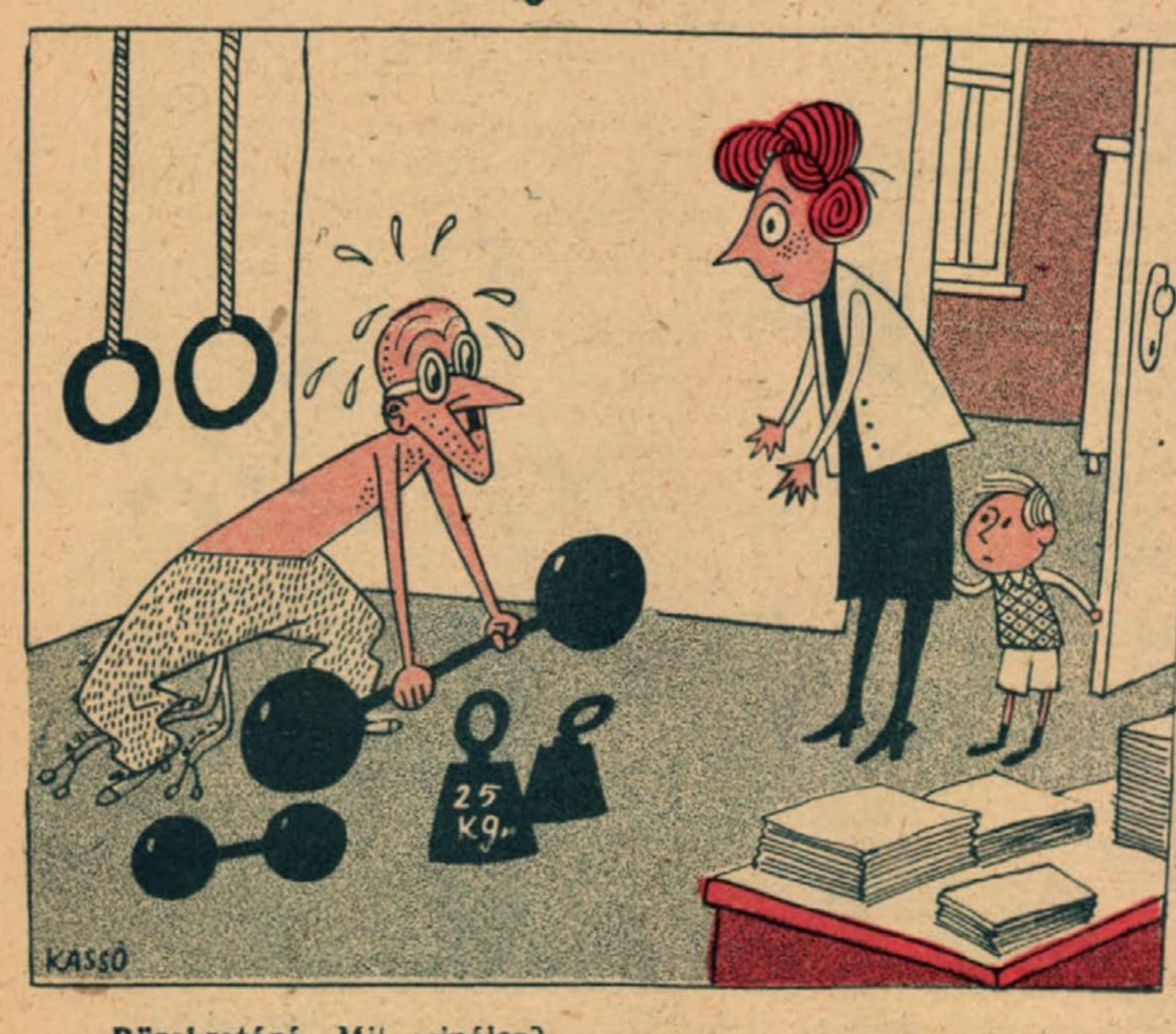

Bürokratáné: Mit csinálsz?

Bürokrata: Muszáj egy kicsit erősödnöm, mert egyre nehezebb lesz elfektetni az újítási aktákat...

NINCS MENEKVÉS!

Nem, nem lehetett megindulás nélkül végighallgatni! Egy elcsigázott, megtört ember jajszavai voltak ezek, amelyek szívbemarkoltak és felrázták a társaság lelkiismeretét, noha csak halkan, akadozva törtek elő a szerencsétlen férfi ziháló melléből.

— Reggel hét óra óta, tehát tizenegy órája vagyok talpon egyfolytában — mondta és megtörülte csapzott homlokát — közben másfélórát lótottam-futottam a városban megállás nélkül, annyi időm sem volt, hogy egy falatnyi táplálékot magamhoz vegyek...

Egy szőke hölgy a sarokban apró zsebkendőt vett elő a retiküljéből, hogy szétmorzsolja a részvét könnyeit, mielőtt az feloldja a szempillák fekete festékét.

Déltájban — folytatta a kimerült ember-roncs — szegény jó édesanyám jött velem szemben a Knézics-utcában. Két éve nem láttam szegény drága jó édesanyámat, zokogva akart a nyakamba borulni, s én kénytelen voltam úgy tenni, mintha nem a fia lennék, mintha összetévesztett volna valakivel, mert negyedegyre fontos ügyben a Belvárosban kellett lennem... Szegény jó édesanyám, ki tudja látom-e még valaha, s ha igen, mikor?

Nem bírta visszatartani a könnyeit, leborult az asztalra és zokogni kezdett, mint egy gyerek. Aztán hirtelen — minthacsak eszébejutott volna, hogy már a végsőkig feszítette a hallgatóság együttérzését — felkapta a fejét és remegő ajkakkal folytatta:

— Klinikailag igazolt bokasüllyedésem van, és viszerem a ballábamban. S ezzel a lábbal kell talpon lennem naponta reggel héttől éjfélig, minden segítség nélkül, meddig bírhatom még? Valamelyik pesti utca aszfaltján fogom kilehelni a párámat, meglátják... Ilyenkor este már a karom sem tudom emelni, a lábam megdagad s a köldököm körül az a furcsa zsibbadás, ami miatt be kellene feküdnöm kivizsgálásra, dehát mikor? Hova? Hogyan? Ki fog helyettesíteni?

A kabátzsebéből egy kiflicsonkot halászott elő és rágcsálni kezdte.

— Ez az első falat, amit ma eszem — mutatta fel a magarágta kiflivéget — s ez is abból a kifliből van, amit hat napja vettem, de nem volt időm megenni. Értik? Hat nap alatt nem tudtam végigenni egy kiflit! Csoda, ha tizenkét kilót fogytam három hét alatt?

— De Kenőfi úr — szólt közbe a szomszédom, egy szürkeruhás férfi — legalább vegyen egy mai kiflit!

— Hát van időm nekem kimenni a pékhez?! — jajdult fel a megszólított. — Hiszen örülök, ha három percre leülhetek, tetszik látni, már megint jönnek...

Valóban, két csinos hölgy lépett be az ajtón. Baratunk visszasüllyesztette zsebébe a kiflicsonk még meglévő darabkáját és helyet csinált a hölgyeknek.

— Két dupla, igenis — mondta és odasietett a csillogó kávéfőzőgéphez.

Amikor kivitte a két duplát, odaintettem:

— Fizetek — mondtam. — Egy szimplát ittam.

S amikor a pénzt eltette, így szóltam:

— Uram, ön egészen felzaklatott fáradságos életkörülményeivel. Emberbaráti kötelességem felhívni a figyelmét arra, hogy teljesen aláássa az egészségét, s idő előtt meg fog rokkanni. Mért nem keres könnyebb elfoglaltságot?

— De már bocsánat — felelte aztán — csak nem fogom itthagyni az espressómat, ezt az aranybányát??

Tabi László.

Az új Münchhausen

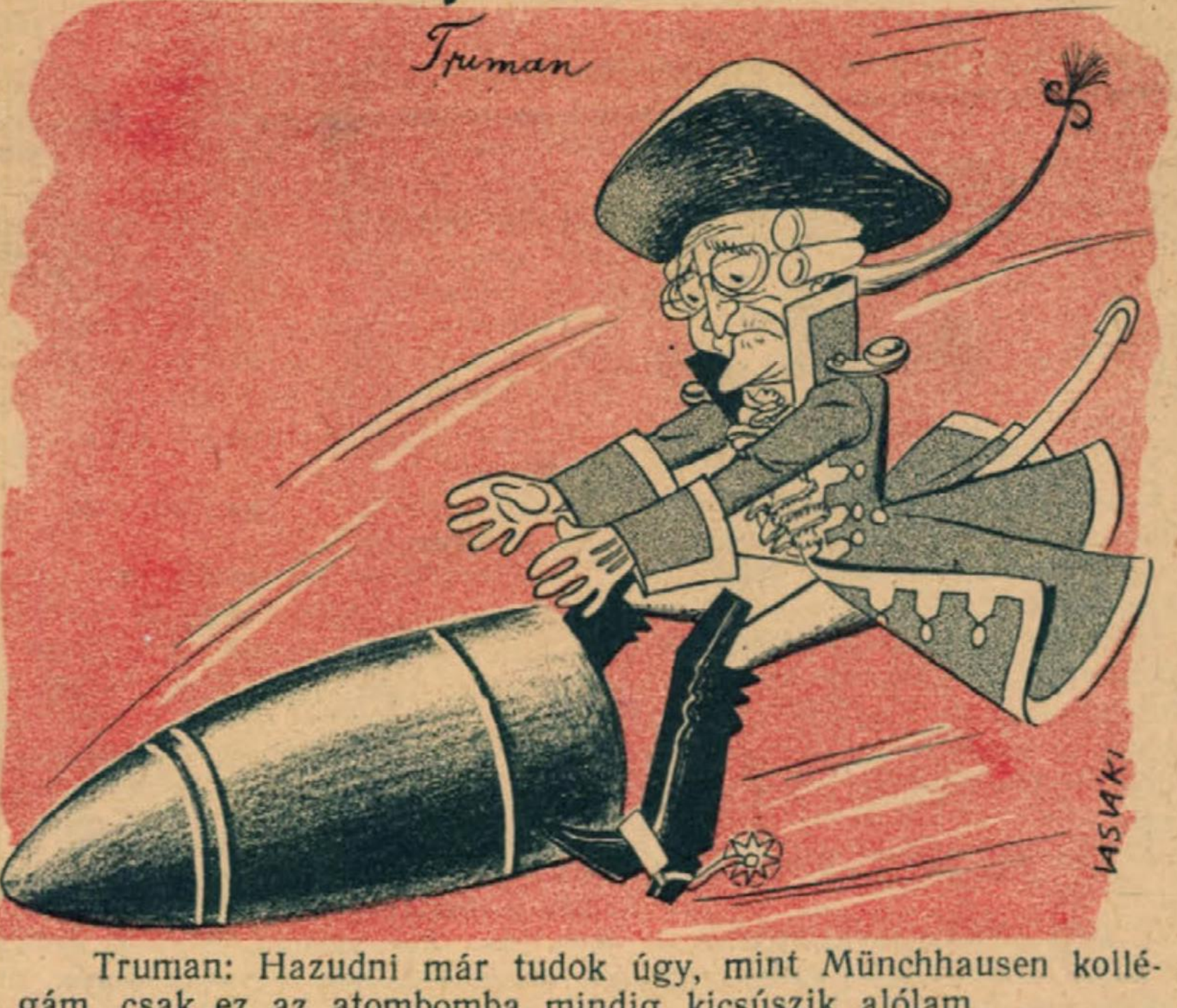

Truman: Hazudni már tudok úgy, mint Münchhausen kollégám, csak ez az atombomba mindig kicsúszik alólam...

Truman, az amatőr fényképész

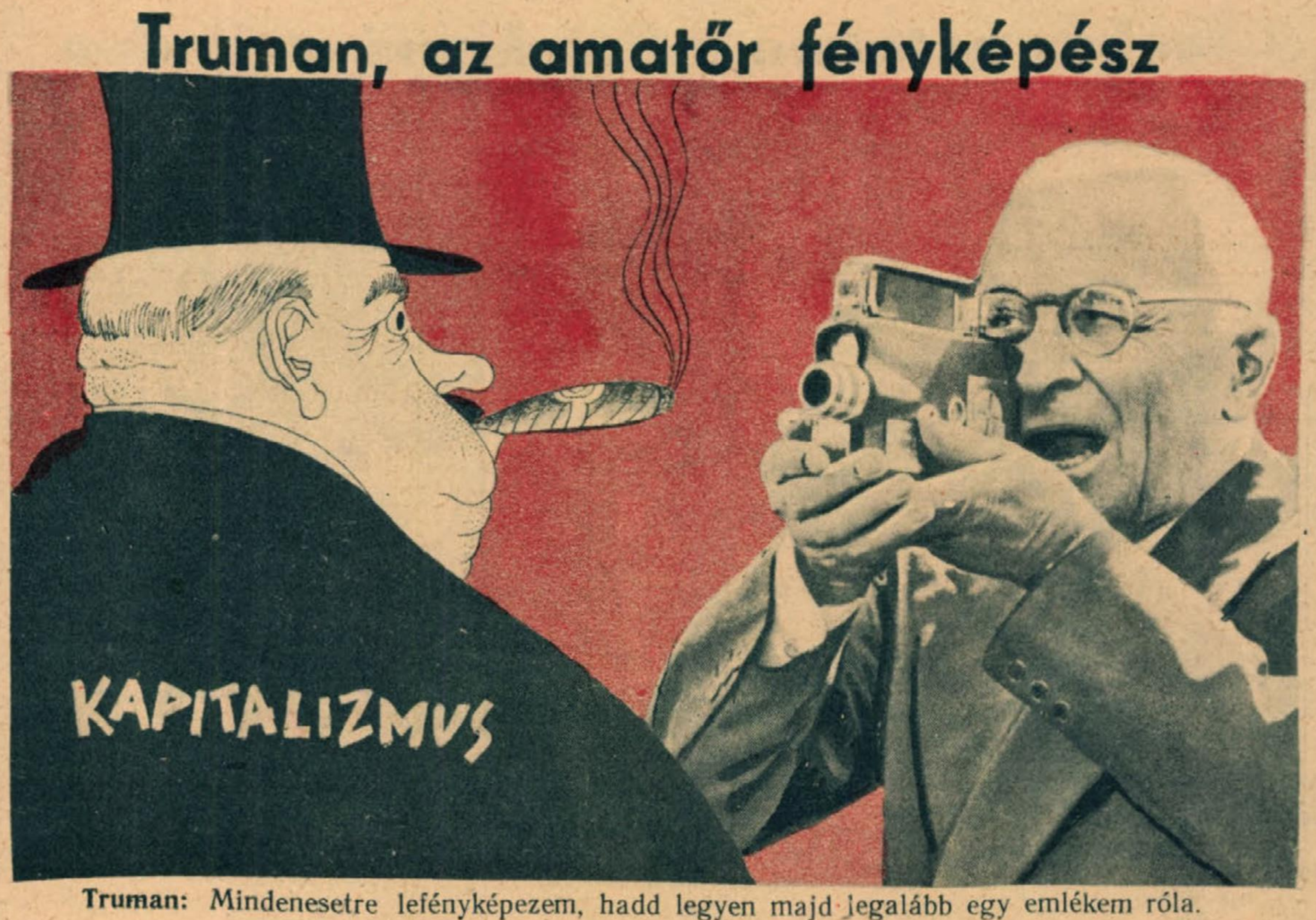

Truman: Mindenesetre lefényképezem, hadd legyen majd legalább egy emlékem róla.

Newyorki este

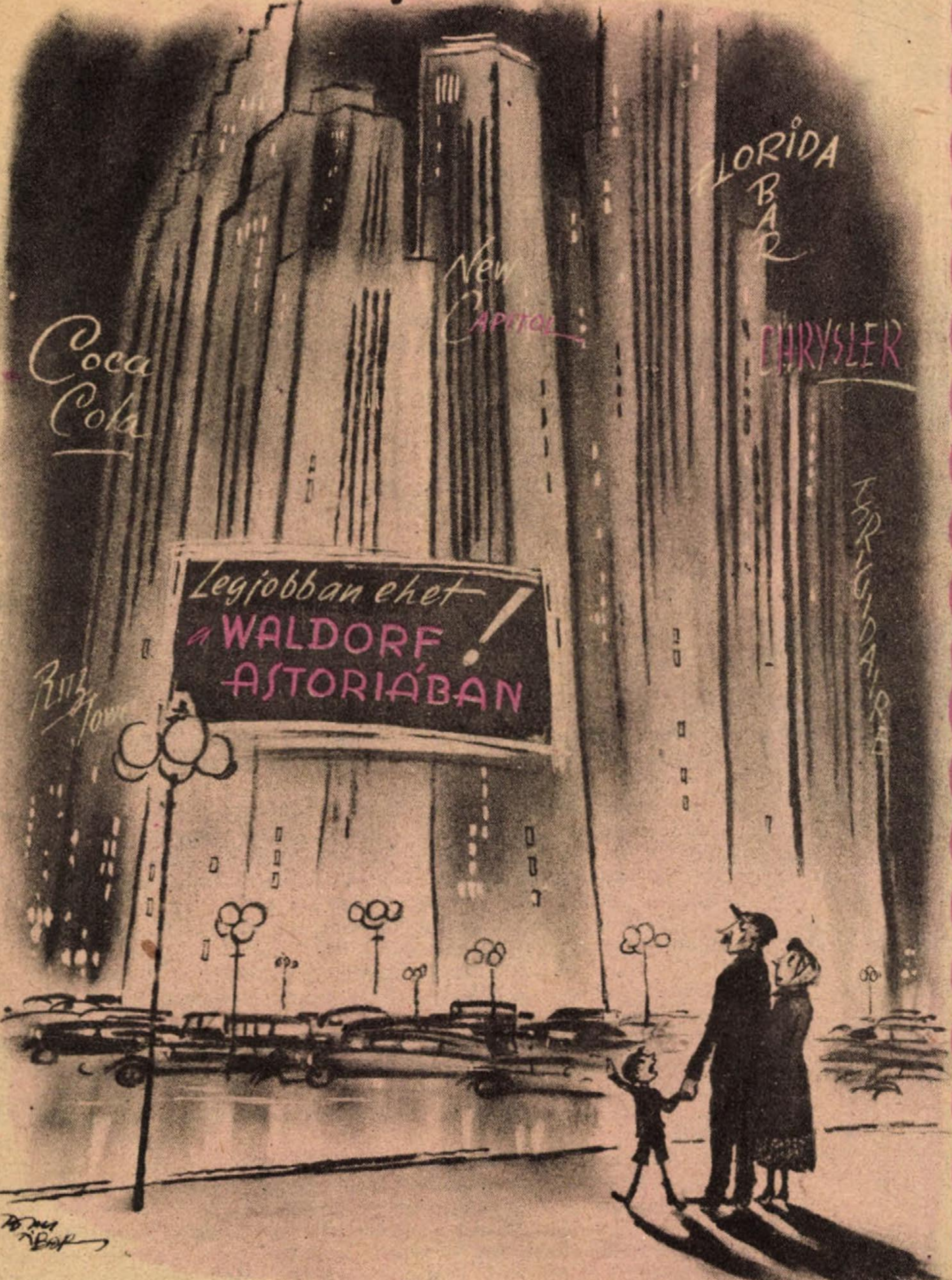

Az éhező munkanélküli: Hogy ez nekünk eddig nem jutott eszünkbe...

Absztrakt mester lépést tart

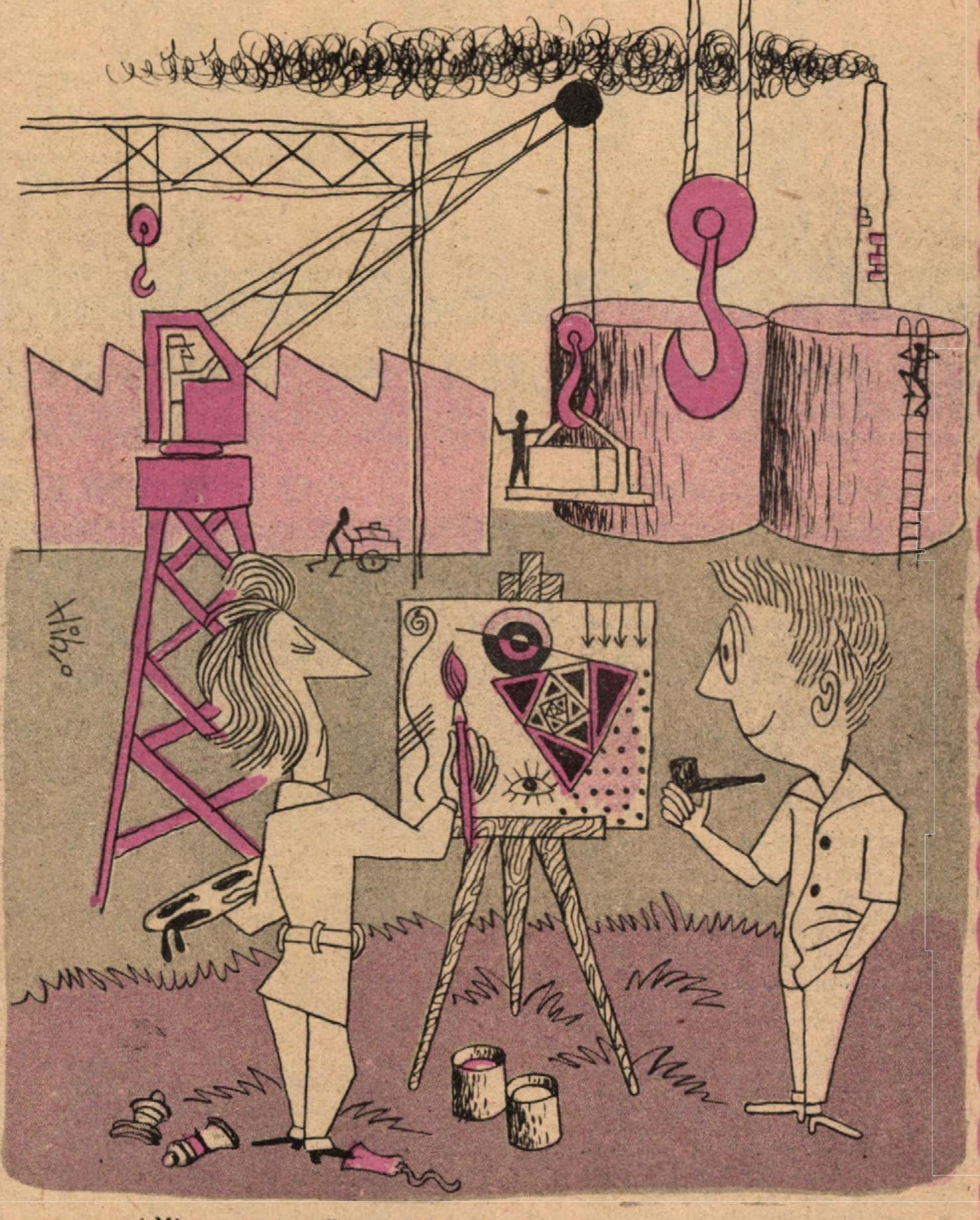

— Mi az, mester, Ön itt dolgozik?
— Igen. Igyekszem szoros kapcsolatot tartani a valósággal.

Ballada egy korsó sörről

Szép este volt. Az égen csillagok ragyogtak, a hold bearanyozta a margitszigeti Casino asztalát, amelynél már fél órája ültem és a pincér nem jött. Lelki szemeim előtt egy korsó sör képe jelent meg, csak a pincér nem akart megjelenni.

Itt-ott fehérlett néhány pincér, de elérhetetlen távolságban. A szomszéd asztalnál végre feltűnt egy.

— Sört! — zúgta a tömeg a tikkasztó melegben.

A pincér az üres poharakat szedte össze.

— A söntésben nincs pohár — magyarázta.

— Akkor hozzon egy korsó barnát csészében — indítványoztam.

— Nem az én asztalom — kiáltott rám, azután megkérdezte azt a 100—200 embert, aki sörre szomjazott:

— Van egy pirított borjúmájam. Kinek kell?

— Adja ide! — ravaszkodtam — és adjon hozzá egy korsó sört. Hozhatja a sört tányérban is.

A borjúmájat elém tolta, azután leintett:

— Sört nem hozok. Nem az én asztalom!

Félretoltam a borjúmájat, mert hideg volt és különben is utáltam.

Másfél óra telt el. A pincér nem jött. De jött a virágárus és én vettem virágot. Kenyeret is vettem, mert kenyeres is jött. Cipőpertlit is vásároltam, mert a pertlis is jött. Jósoltattam, mert a grafológus is jött. Csak a pincér nem jött.

A grafológus boldogságot és vagyont ígért.

— Sört ígérjen — mondtam neki.

A főpincér tűnt fel.

— Fizetek! — ordítottam.

A főpincér elővette blokkját.

— Fizetek — ismételtem, — de előbb szeretnék egy korsó sört kapni.

— Ezt a trükköt már ismerem — szólt és távozott.

Végre jött a kenyereslány és elmesélte, hogy az én pincérem sörözik a söntésben, mert nagyon melege van. Azt mondta, hogy ő az én helyemben nem várna a sörre, hanem venne egy pogácsát.

— Attól még szomjasabb leszek!

— Tudok egy jó kocsmát a Karpfenstein-utcában — ajánlotta.

Közben több szerencsefia sörhöz jutott a szomszéd asztalnál, ezért én is odaültem. Az én asztalomat persze nyomban elfoglalták. És ekkor jött a pincér, akinek az asztalához átültem.

— Végre! — sóhajtottam. — Hozzon egy korsó sört.

— Bocsánat — mondta mély részvéttel — engem áthelyeztek az ön régi asztalához.

Odament, felvette a rendelést és hozta nekik a sört.

A kenyereslány újból elémtette tálcáját:

— Adhatok egy dióskiflit?

Nem válaszolhattam, mert vadonatúj pincér tűnt fel, aki egyenesen az én asztalomhoz jött. Nem akartam hinni szemeimnek, udvariasan kérdezte:

— Hozhatok valamit?

— Sört!!!

— A sör sajnos már elfogyott, De nagyon ajánlom a pirított borjúmájat...

(sti)

Bíróság elé a japán császárral!

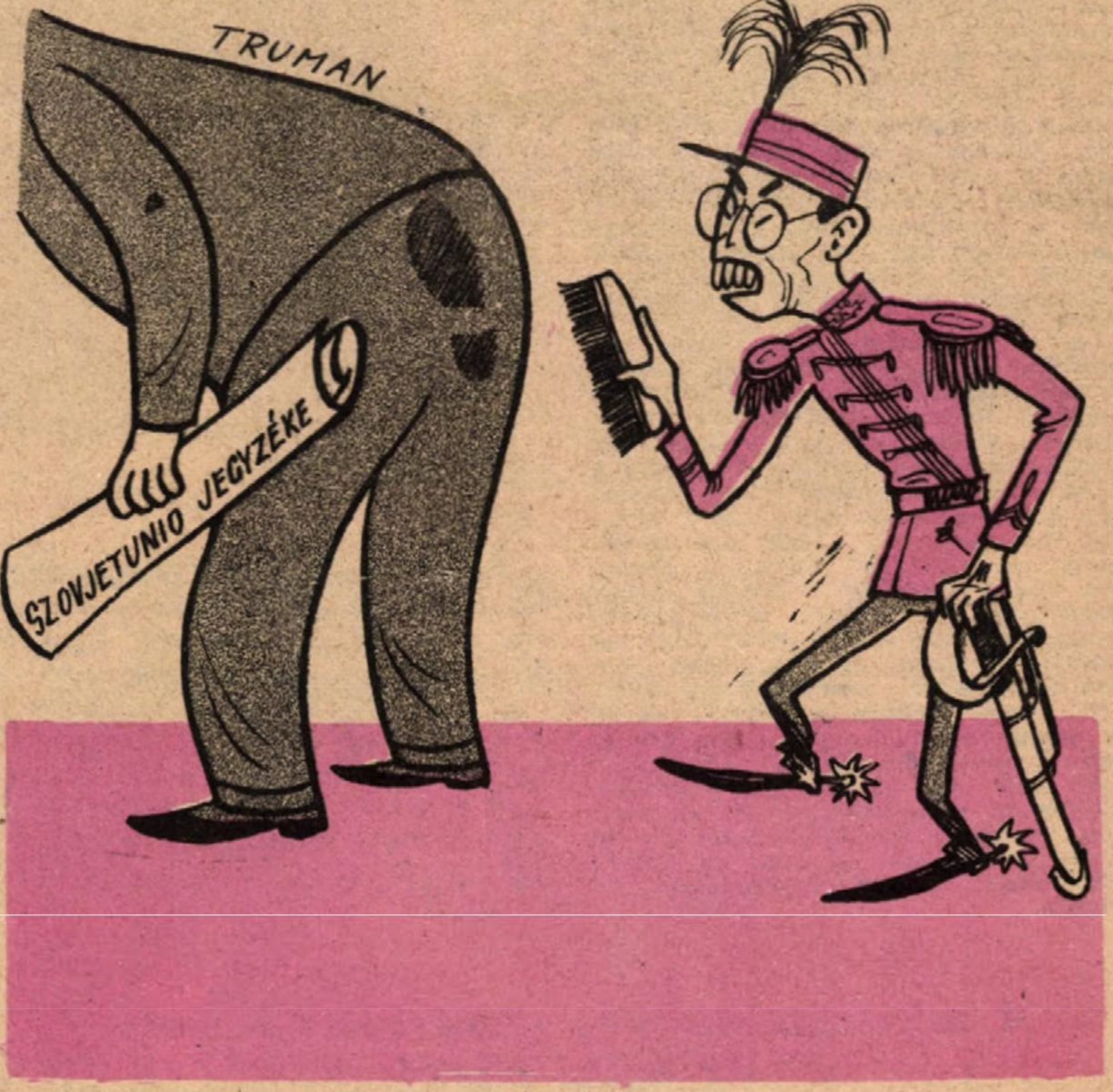

Truman: Meddig tartsam én még a hátamat helyetted?!

A szokás hatalma a Széchenyi-strandon

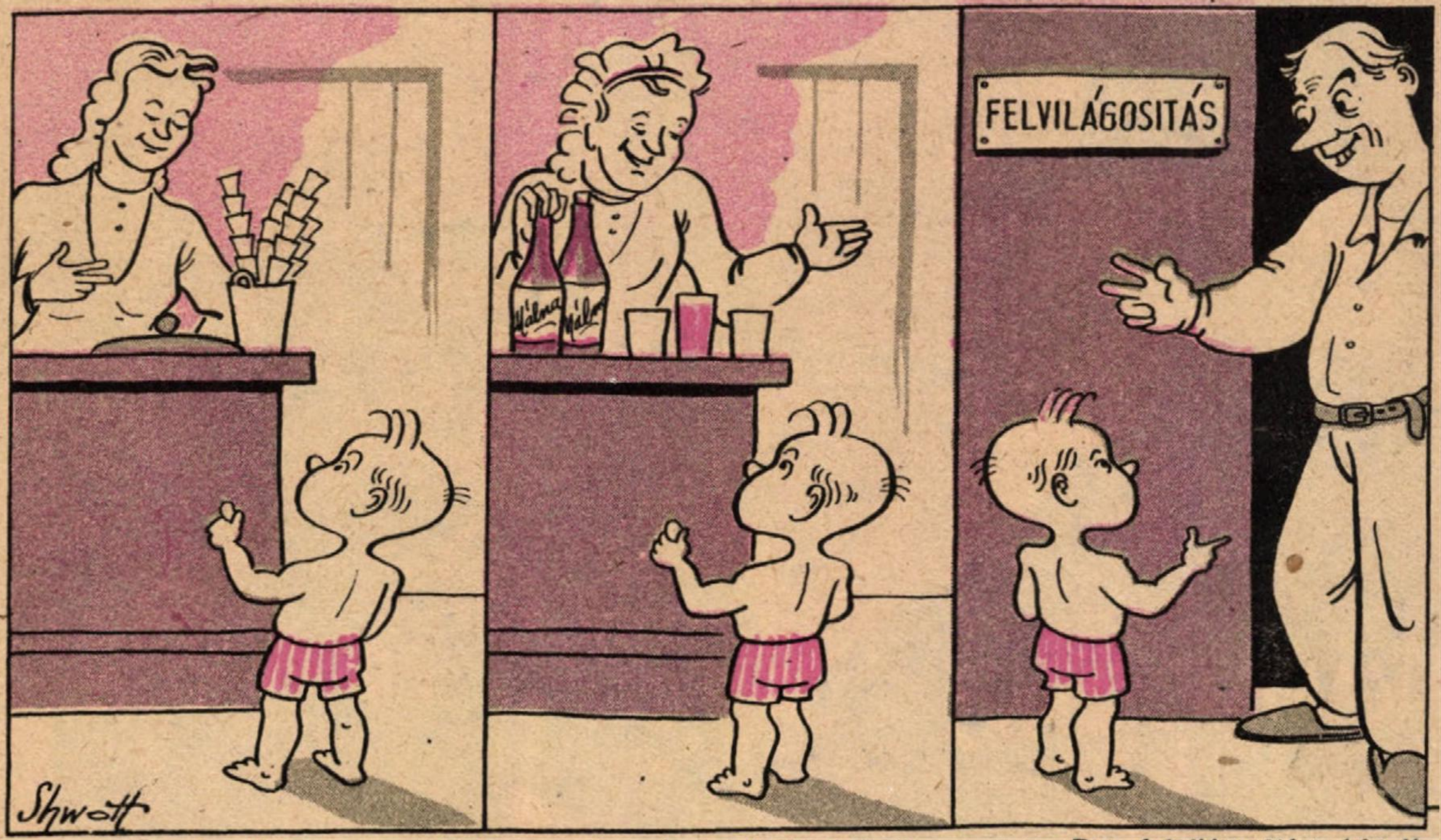

— Egy ötvenfilléres fagylaltot kérnék.
— Csak forintos adagot adhatok.

— Egy deci málnát kérnék.
— Csak két decit adhatok.

— Egy felvilágositást kérnék.
— Csak kettőt adhatok.

HAJNALTÓL ÉJFÉLIG
tanít, szórakoztat a magyar rádióállomások műsorával
a NÉPRÁDIÓ
ÁRA 380.-ft.
OKÁ vagy OSzH részletre is vásárolható

Tanulságos történet

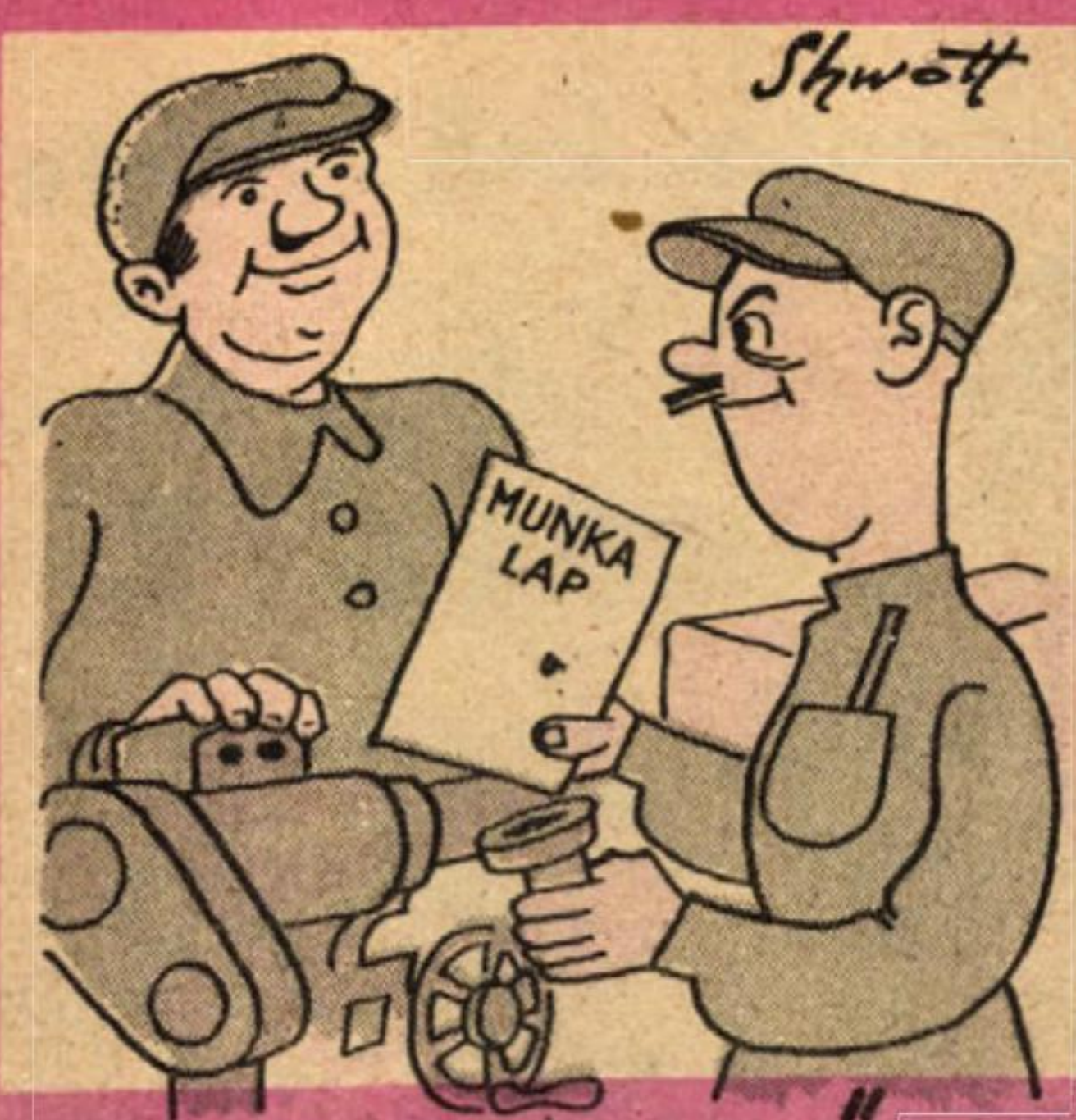

CSOPORTVEZETŐ:
—Tudom, hogy alacsony a norma csinálja csak úgy szakikám, hogy ne fizessen rá.

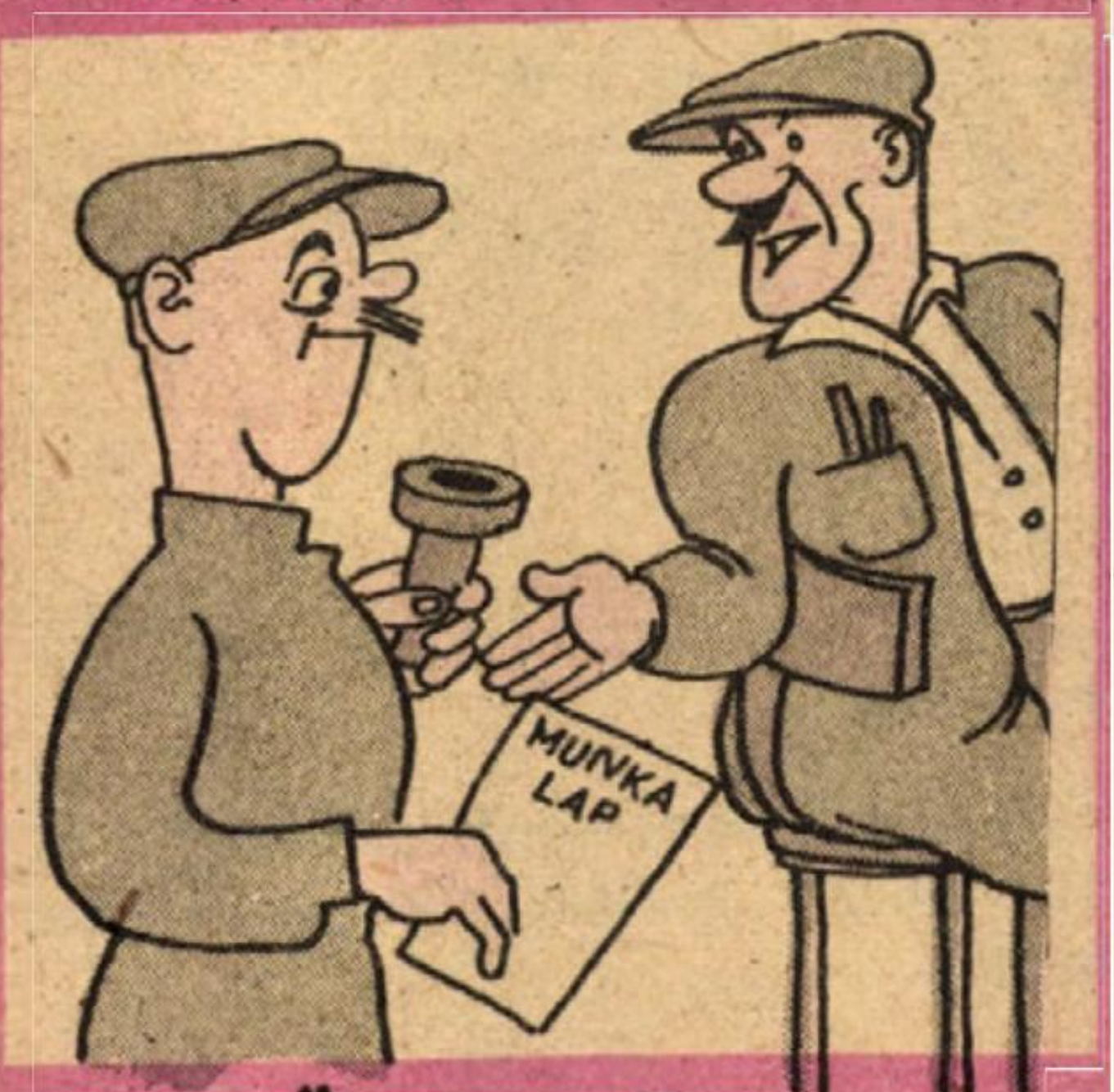

MŰVEZETŐ:
—Majd a csoportvezető megszámolja a darabot, én nem érek most rá . . .

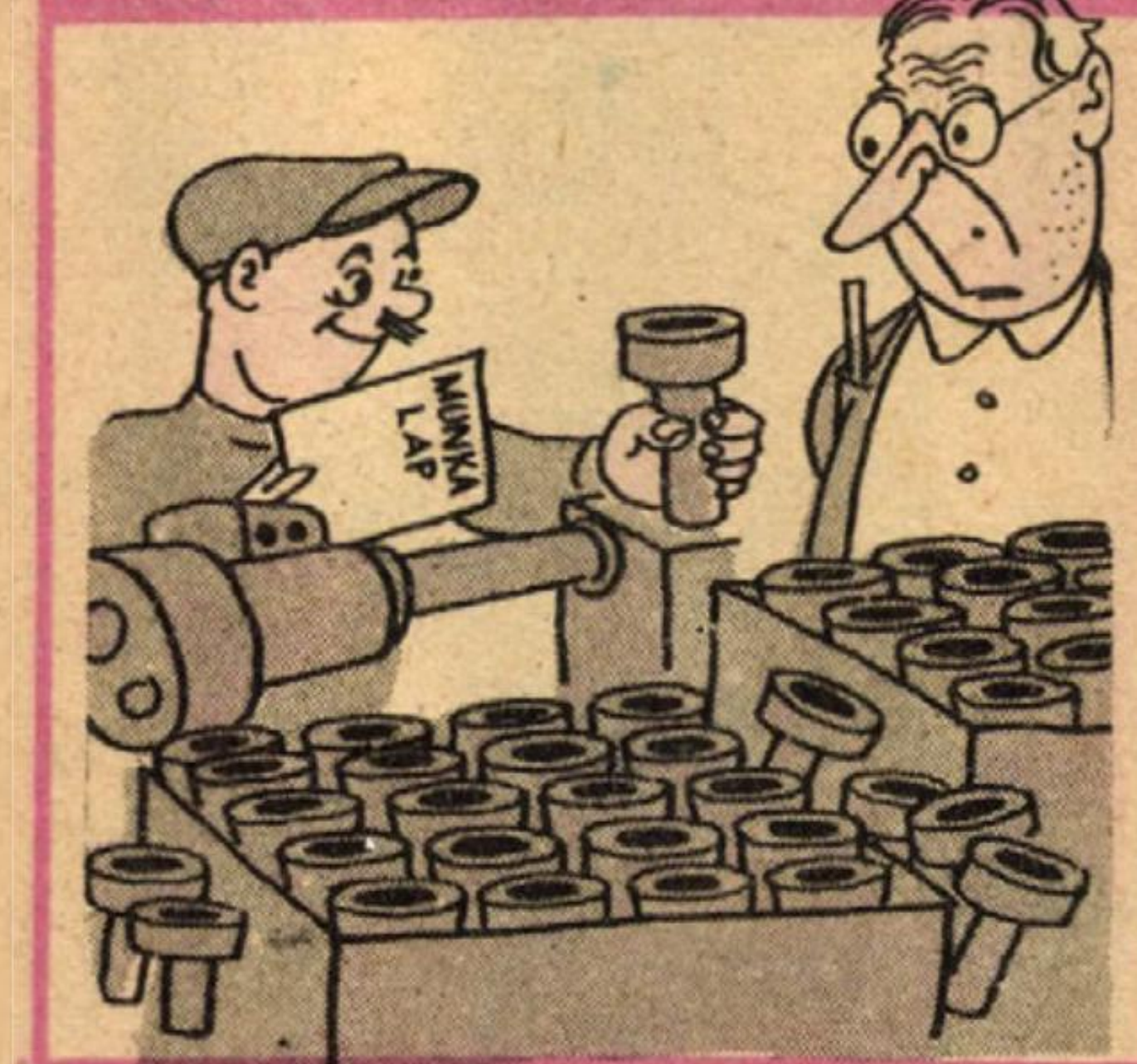

REVIZOR:
—A többit magára bízom szaktárs, annyi a darab, hogy ma már úgysem tudom átvenni.

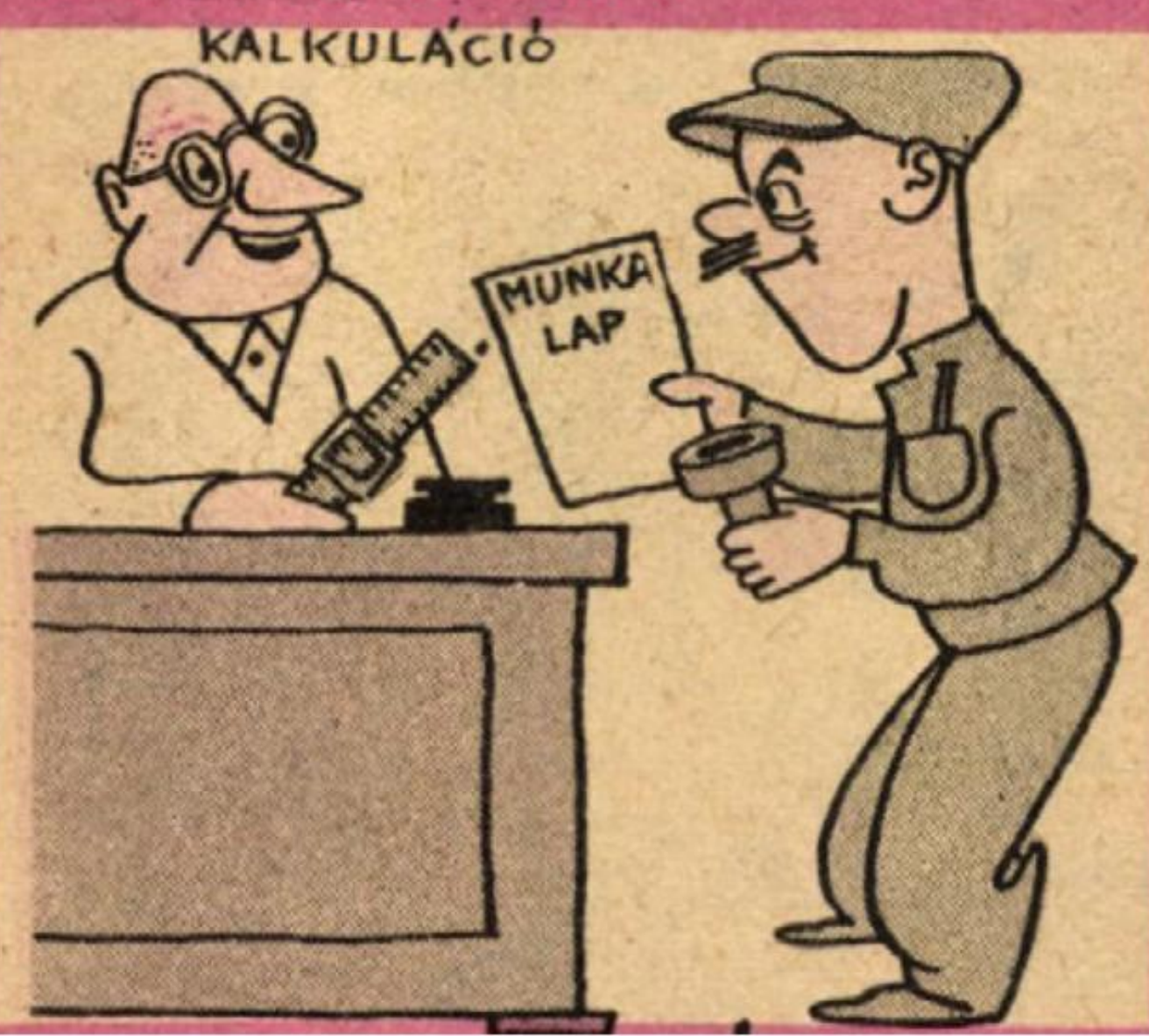

KALKULÁNS:
—Engem ne szidjon egy régi szaktárs se. Igaza van, ennyi idő kell is rá, hogy keressen rajta . . .

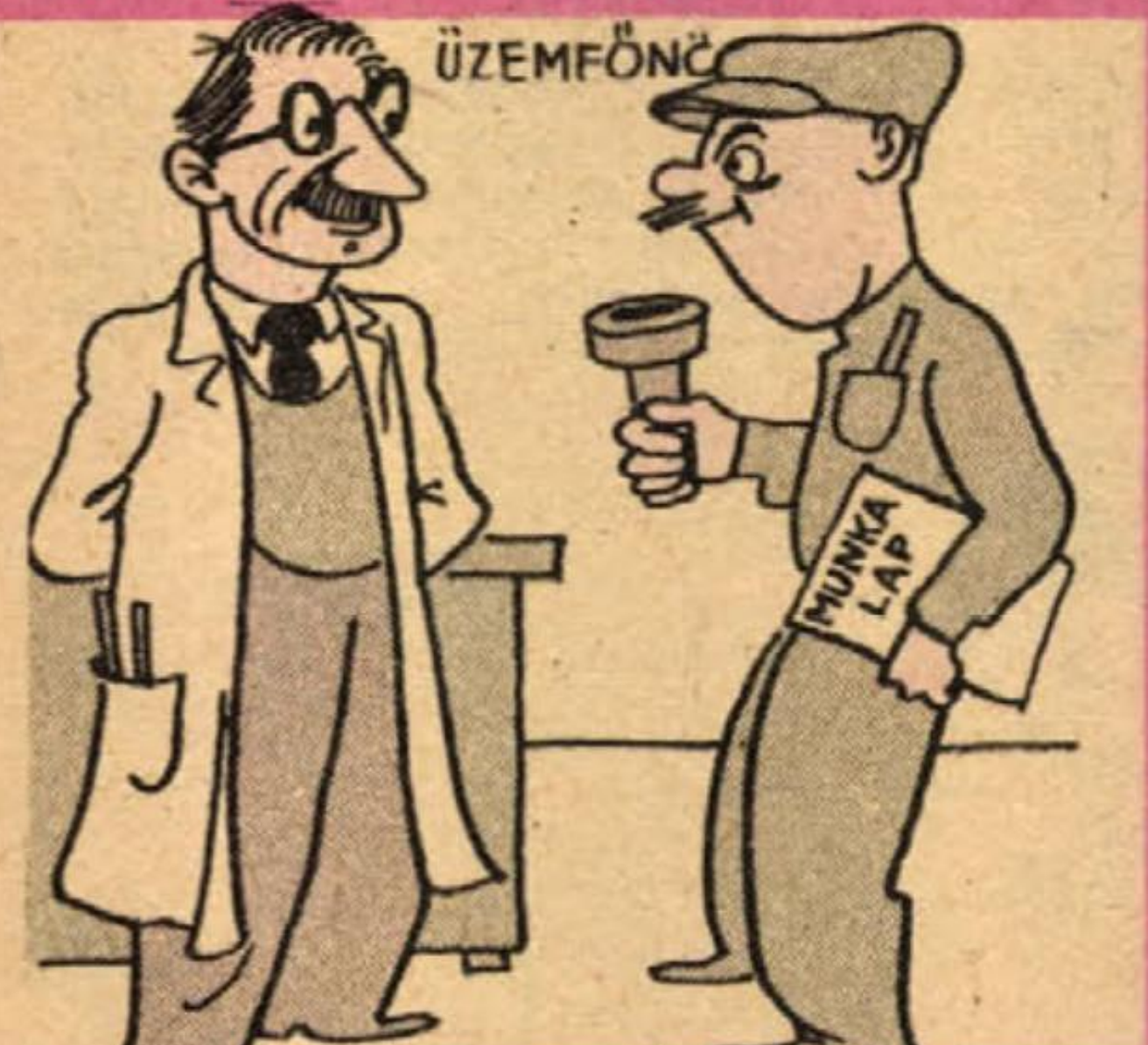

ÜZEMFŐNÖK:
—Jól van szaktárs. Nem lehet hiba abban, amit már annyian ellenőriznek . . .

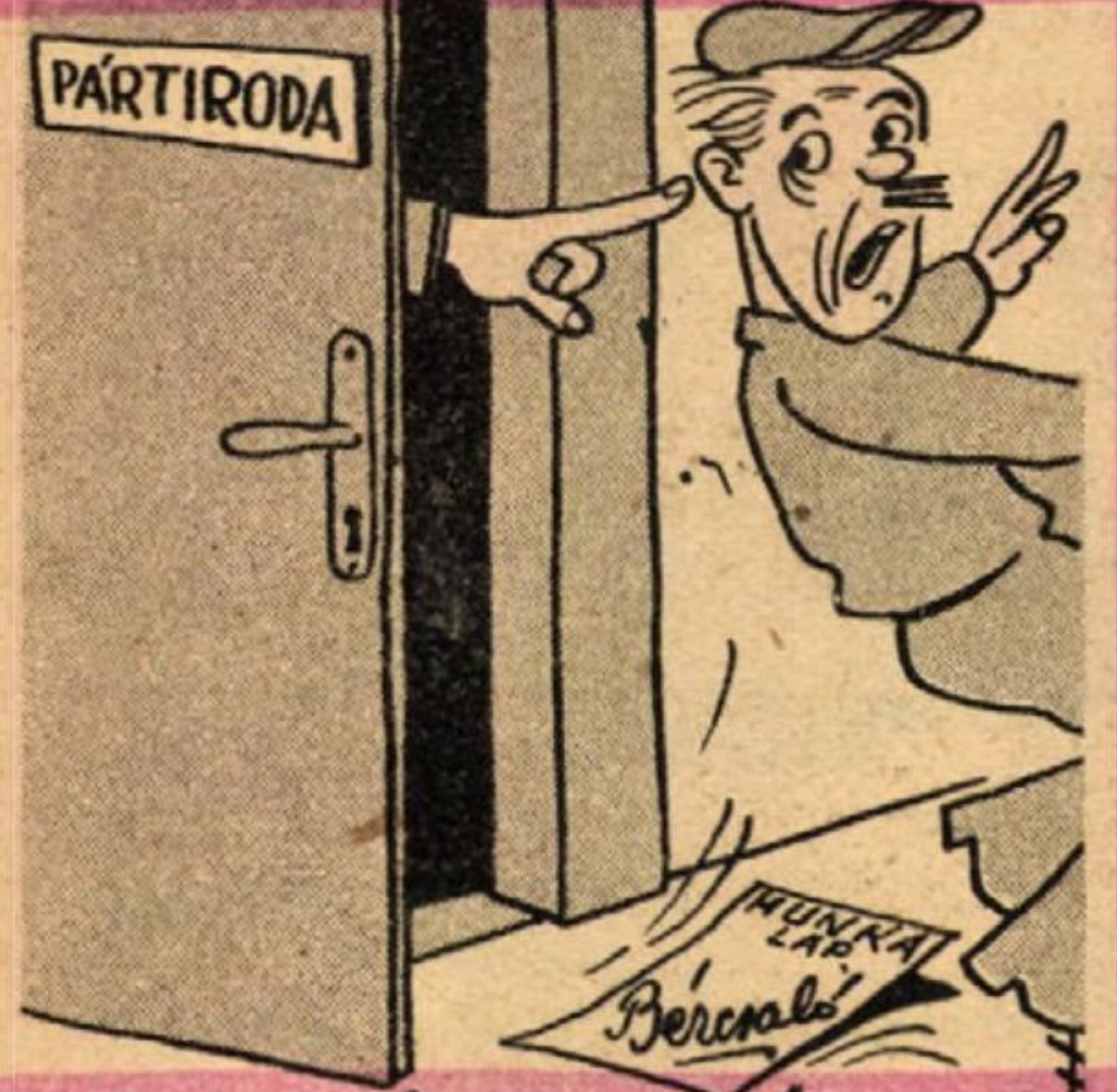

BÉRCSALÓ:
—Na, erre nem számítottam . . .

Vidám hétvége

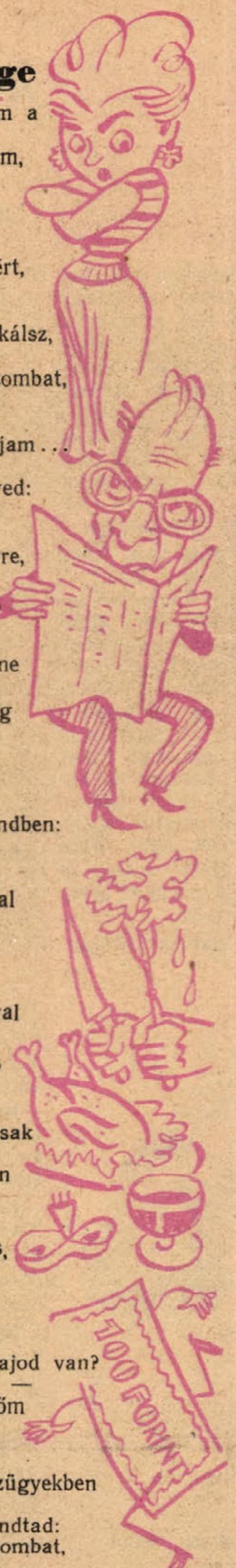

Szombat este szólt hozzám a
Feleségek remeke:
— Ruccanjunk ki édes fiam,
Ne légy olyan remete.

Tiltakoztam, kapálóztam,
Rugdalóztam, haraptam,
De bizony kár volt a gőzért,
Mégis alulmaradtam.

— Egész héten irkálsz-firkálsz,
Erőlteted agyadat,
Egyszer van egy héten szombat,
Kapcsold hát ki magadat!

— Kikapcsoljam-bekapcsoljam . . .
Nem vagyok én rádió!
Ámde nem rontom a kedved:
Legyen egy kis dáridó.

Elmentünk egy zenés helyre,
Műsor is volt csodajó,
Volt ott egy éneklő kutya,
S egy számoló csodaló.

Közben halkan szólt a zene
(Nem értettem szavamat),
Elhatároztam, hogy tényleg
Kikapcsolom magamat.

Míg a fehér csemegebort
Szürcsölgettem édesen,
Feltettem egy kérdést csendben:
Mért maradjak éhesen?

Rendeltem hát dérrel-durral
Levest, sültet, salátát
És utánaeresztettem
Hét töpörtyűspogácsát.

Közben egy kis borocskával
Locsoltam a garatom,
Ez a legjobb kikapcsolás,
Hiába is tagadom.

Ezután már nem ettem, csak
Öt-hat adag hideget
S kárörömmel a szívemben
Kiáltottam: fizetek!

Osztás, szorzás, összeadás,
Beszoroztak s kivontak
És ezzel a pénztárcámból
Százforintot kinyomtak.

— Nocsak, mi lelt? Mi bajod van?
Mért vagy olyan keserű? —
Kérdeztem, de hallgatott nőm
Mint egy törött hegedű.

— Ugyan, csak nem pénzügyekben
Töröd most az agyadat?
Emlékezz rá, hogy te mondtad:
Egyszer van egy héten szombat,
Kapcsold hát ki magadat!

Kékvölgyi Vilmos

Olcsóbb lett a gyermekruha

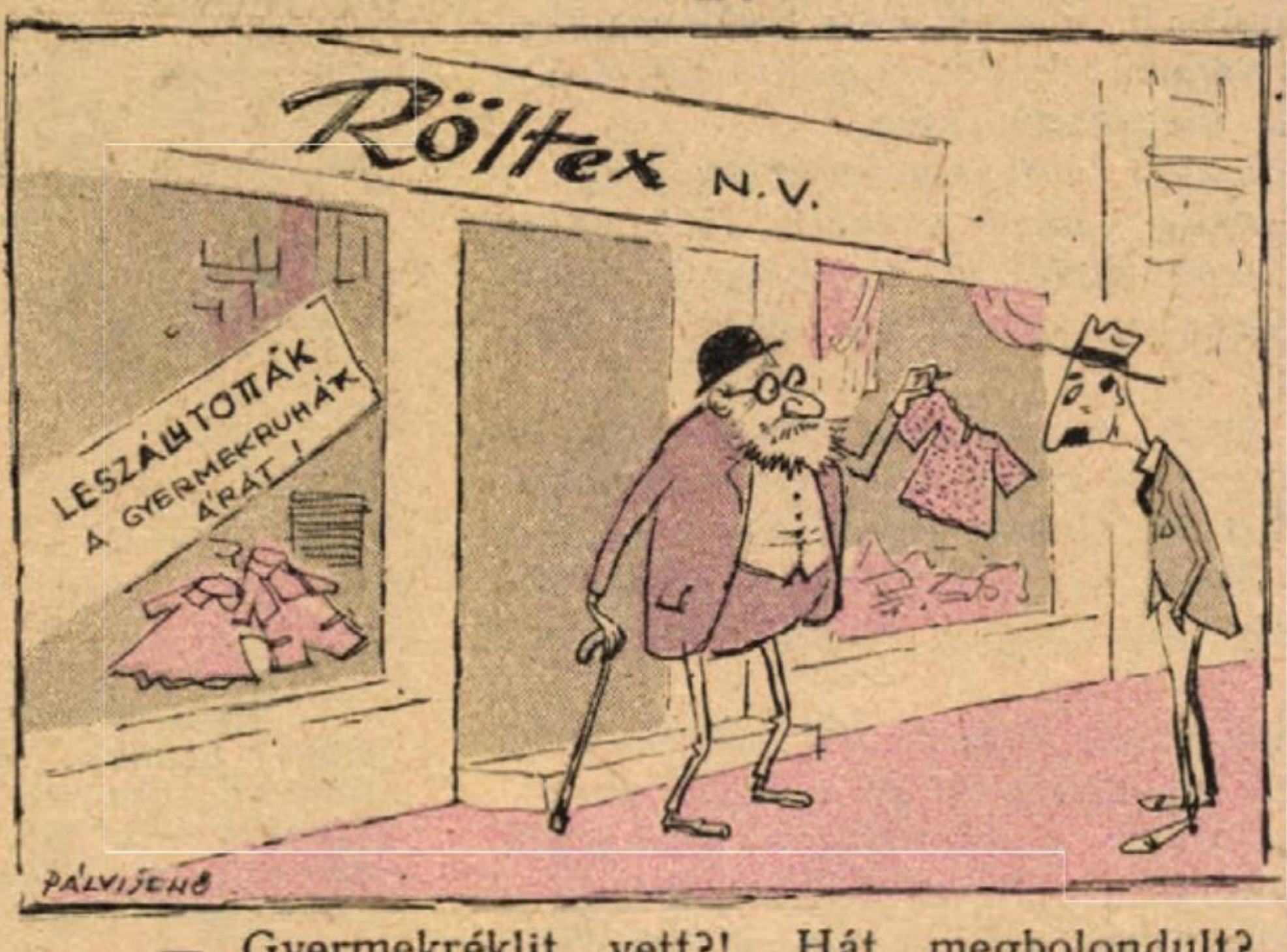
Röltex N.V.
LESZÁLLÍTOTTÁK A GYERMEKRUHÁK ÁRÁT!
PÁLVIJENŐ

— Gyermekréklit vett?! Hát megbolondult? Hiszen magának se gyereke, se unokája.

— Ja kérem, olyan olcsó, hogy a bolondnak is megéri.

Amerikai majmok

A Világosság megirta, hogy egy amerikai tudós javaslatot tett: emberszabású majmokat kell tenyészteni és katonai célokra felhasználni.

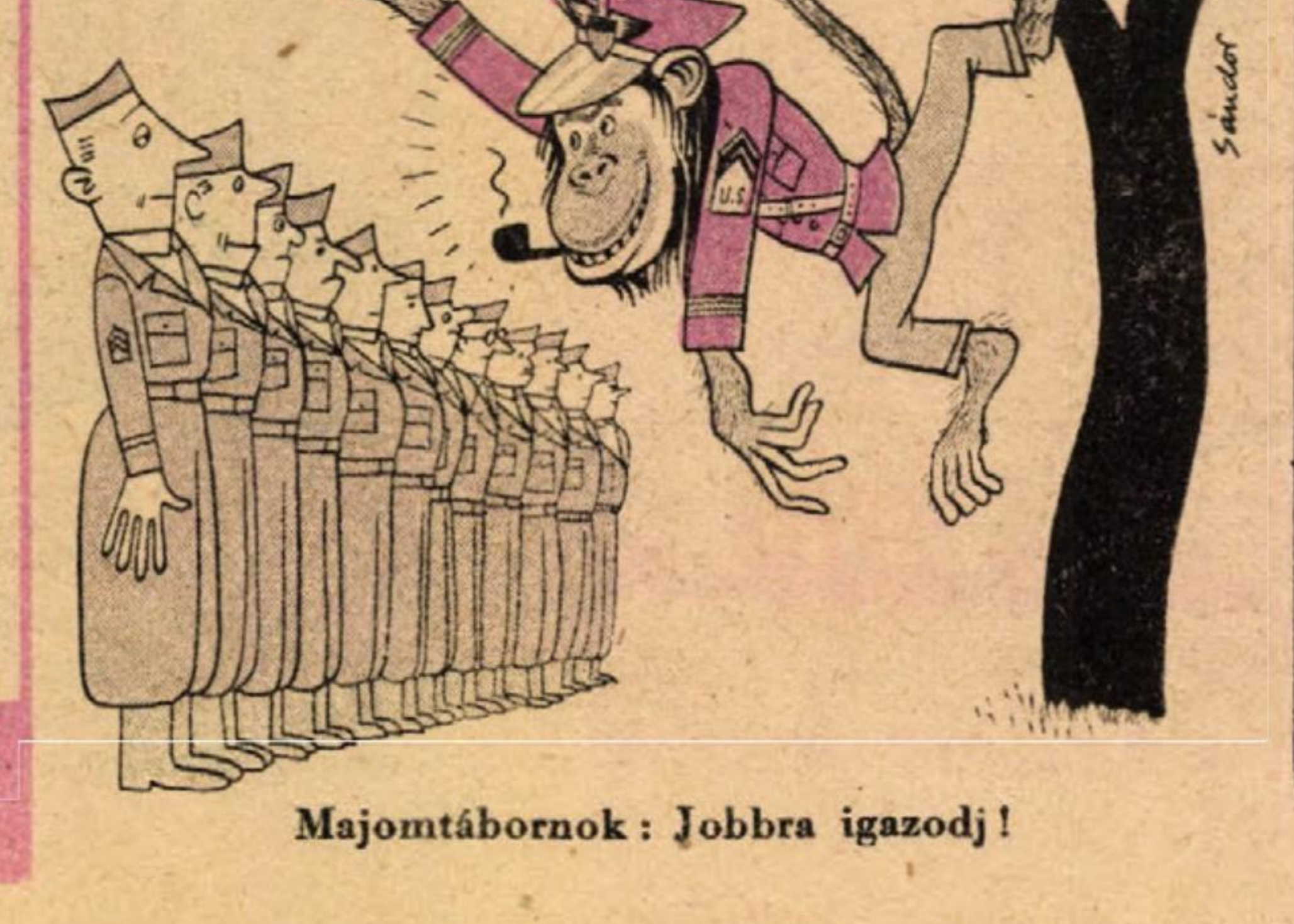

Majomtábornok: Jobbra igazodj!

Az iskolai lemorzsolódás ellen

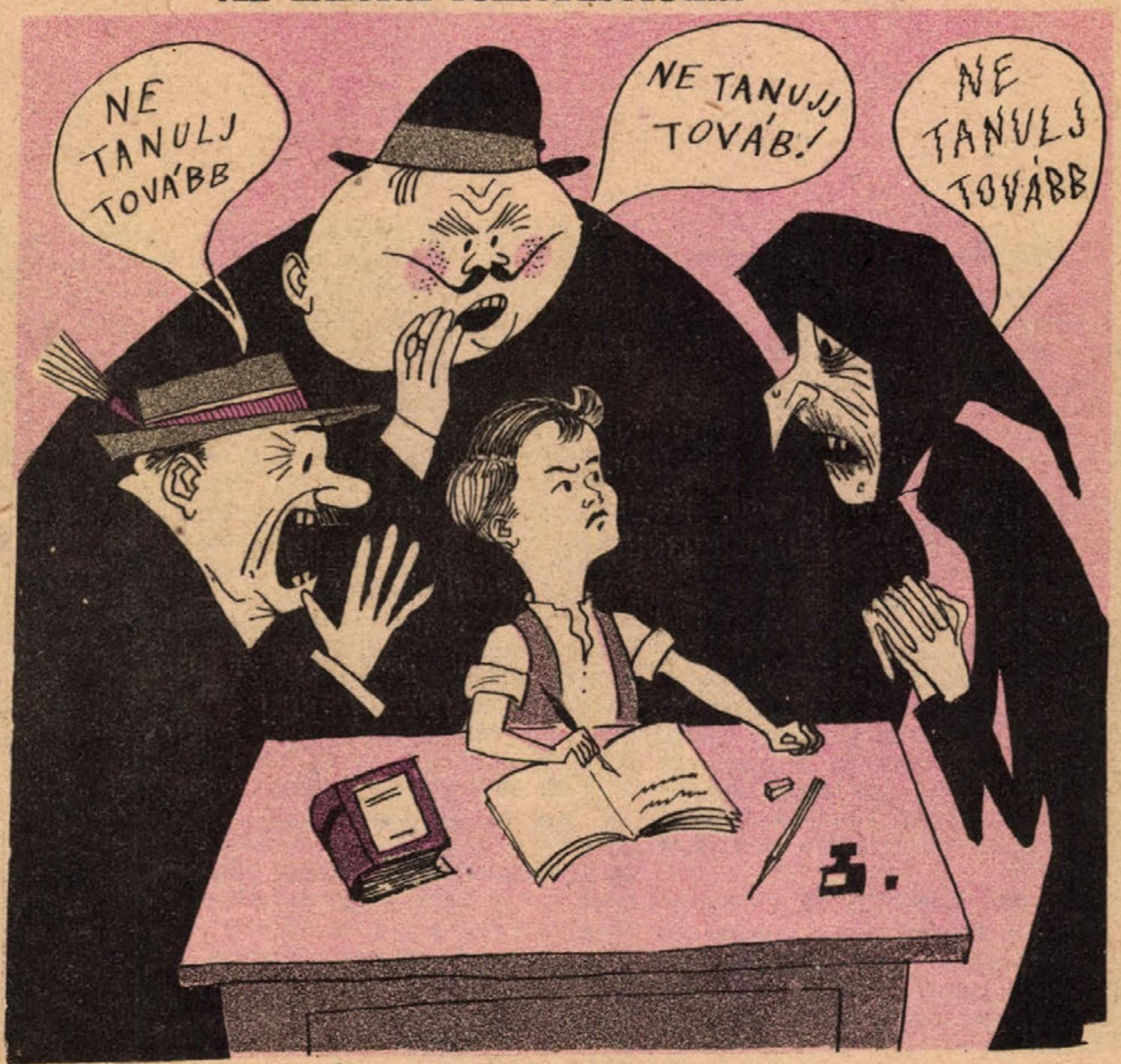

A gyerek: Azért is tovább tanulok!

Borzasztóan Beteg Ember

Borzasztóan Beteg Embert Makk Bernátnak hívják és csak időnkint Borzasztóan Beteg Ember. Mindig ugyanabban az időben. Egyébként piros-pozsgás és az élettől majd kicsattanó ifjú titán.

Makk Berci oly délcegen jár mint egy atléta. Bizonyos napokon, mégpedig hétfőn, kedden, csütörtökön, pénteken, szombaton és különösen vasárnap. Én ugyan még vasárnap nem láttam, de Irénke szerint „szívdöglesztően" néz ki.

Ezen csodálkozom, mert szerdánkint úgy néz ki, mint a meddő anyák bronzszobra, sőt még fájdalmasabban, mert ő még sóhajt is, míg egy szobor némán tűri a legnagyobb fájdalmakat is. (Lásd „Szobor vagyok, de fáj minden tagom.")

Ő nem szobor, s ezért fájdalmait mindenkivel közli, amit a hallgatóság fájdalmas arccal vesz tudomásul.

— Borzasztóan beteg vagyok — szokta mondani, s elkezdi ecsetelni kínzó gyötrelmeit. Alig tud félötkor kitámolyogni a kapun s mikor hazamegy, a nőknek az osztályon könnyes a szemük és fejüket csóválva olyanokat mondanak, hogy „Cö, cö, szegény Berci" vagy „ez sem éri már meg a reggelt".

Megéri. Másnap frissen, kipihenten jelenik meg, kisztihandozik és megcsípkedi az összes nőket, mert Berci ezt szereti.

Ez így megy az egész héten, aztán egy hét mulva szerdán megint elgyötörten támolyog be reggel, kétkézzel bélyegez, olyan gyenge, leül az asztalához, beszed egy aszpirint és időnkint megvonaglik.

A héten aztán nem tudtam tovább türtőztetni kíváncsiságomat és megkérdeztem tőle:

— Mondja Berci, hogy van az, hogy magának egész héten kutya baja nincs és minden szerdán úgy néz ki, mint aki harmadszor támadt már fel.

Megtörölte izzadó homlokát, sóhajtott egy nagyot, beszedett egy aszpirint és hörögve súgta a fülembe:

— Mert szerdán szeminárium van és azt akarom, hogy elengedjenek róla.

(M. O.)

Ha a termelés állandóan növekszik

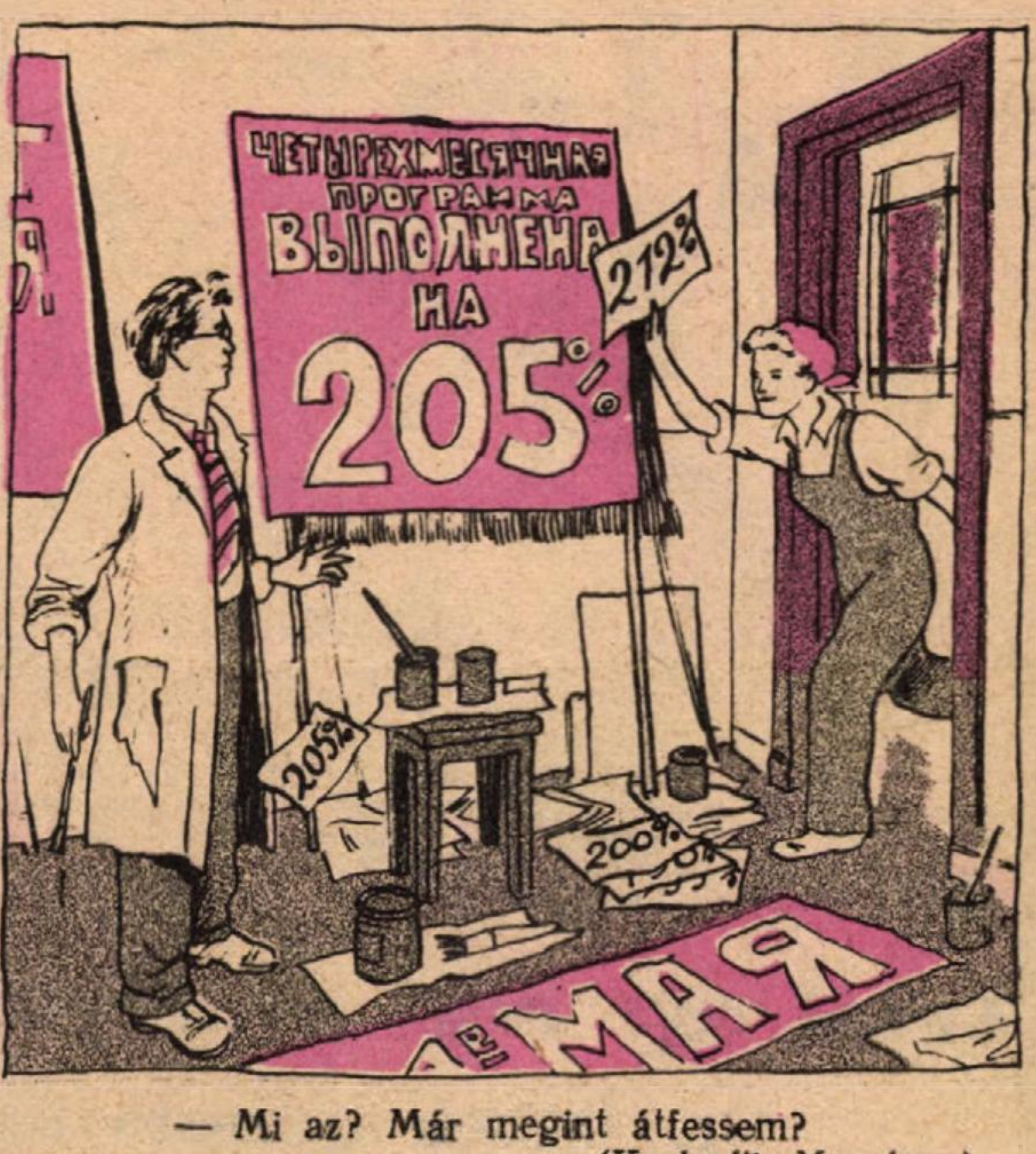

— Mi az? Már megint átfessem?
(Krokodil, Moszkva.)

A newyorki találmányi hivatalban

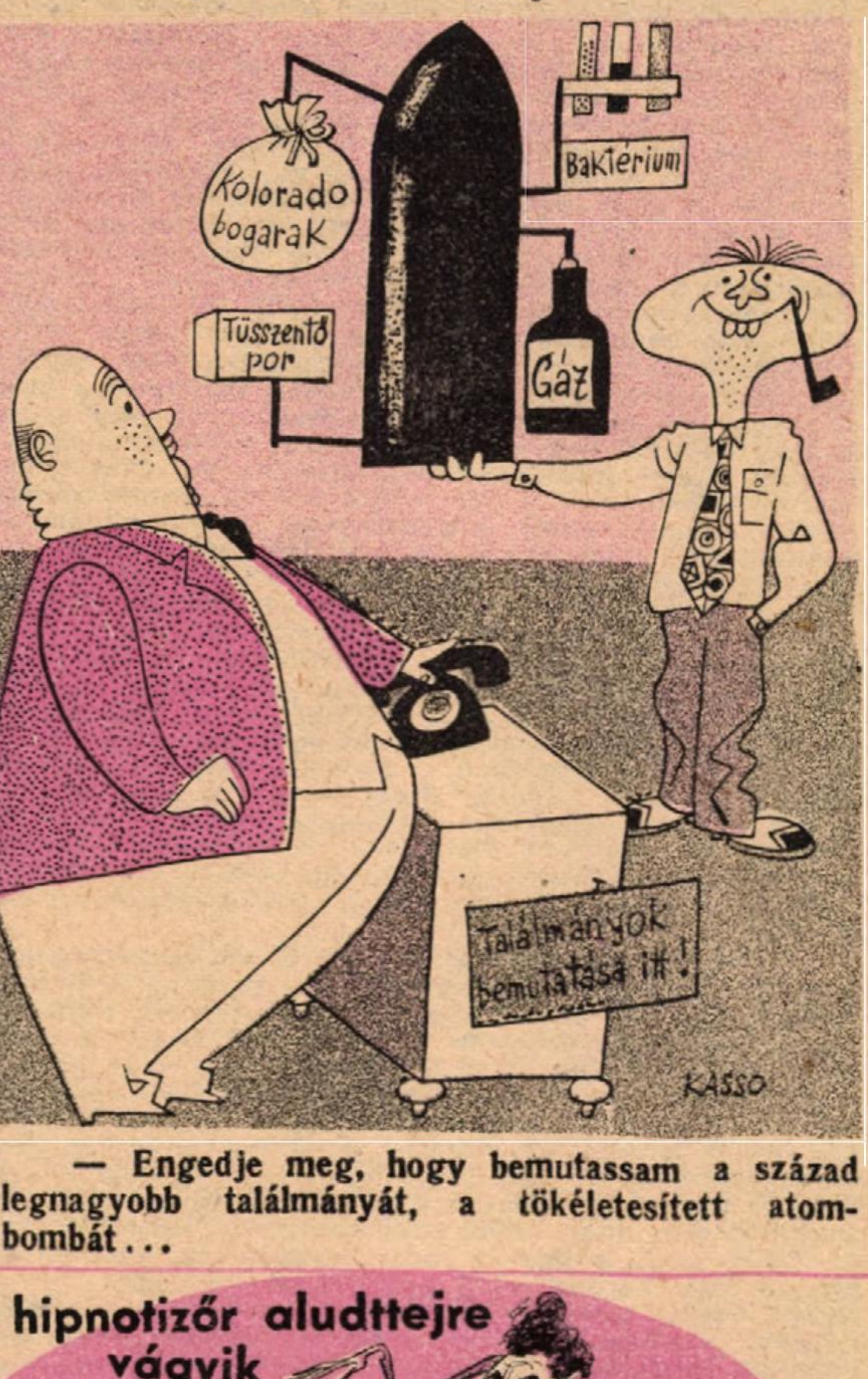

— Engedje meg, hogy bemutassam a század legnagyobb találmányát, a tökéletesített atombombát . . .

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

A hipnotizőr aludttejre vágyik

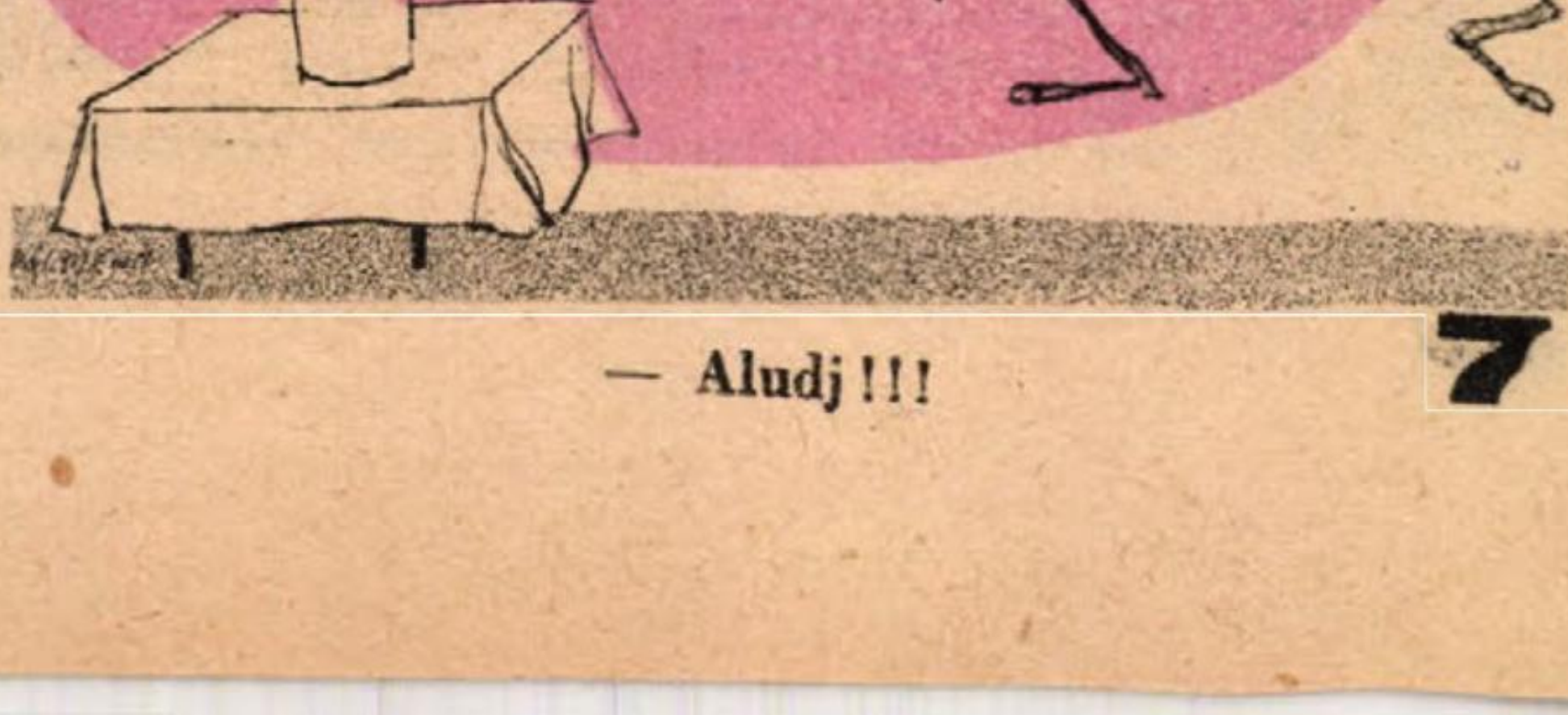

— Aludj!!!

Ludas Matyi a budapesti ZSOLNAY porcellángyárban

Utazás a fajansz körül

KEDVES OLVASÓ, aki tisztálkodni akarván, napjában többször megnyitod a mosdó csapját, vagy egyéb, a higiéniát szolgáló instrumentumok körül tevékenykedsz, elgondolkoztál-e már e rendkívül hasznos és szépkivitelű medencék keletkezésén? Aligha, mintahogy eddig én sem igen törődtem azzal, mi a különbség Pilátus lavorja és a fajansz mosdótál között. Most azonban, hogy kint jártam a Zsolnai porcellángyárban, még mindig a látott nagyszerű dolgok hatása alatt állok, őszintén megilletődve az ott tapasztalt szép, érdekes és eredményes munkától. Meg is próbálom továbbítani észrevételeimet, amelyek persze igen hézagosak, dehát egyszeri rövid látogatásról lévén szó, máris visszagondolok a tálakra és mosom kezeimet.

HADD MONDOM EL hát legelőbb is, hogy a fajansz a porcellán közeli rokona, ők ketten afféle édes unokamedencék. Szemre nem is könnyű megkülönböztetni kettőjüket, hiszen „mindössze“ az összetételük más, származásuk azonban meglehetősen azonos. Én csak az egyikről fogok beszélni, megállapítva, hogy amennyiben ősapánk, Ádám történetesen nem embernek, hanem fajánsznak születik, nagyjából helyénvaló lenne a származásáról szóló bibliai legenda. Ez — már t. i. a fajansz — ugyanis tényleg porból lesz, sőt porrá is válik, ha teszem azt, valamelyik dúsfantáziájú gyermek beszabadul a fürdőszobába és egy kalapáccsal nekiesik. No mármost ebből a nedves porból mindenekelőtt kiszivattyúzzák a vizet, aztán préselik, égetik, mázolják, csiszolják, lemártják, spriccelik, mégegyszer égetik és kész is a mosdótál, medence, kefetartó vagy ama bizonyos fürdőszobai ülőbútor, amelyhez a még meglevő királyok ma is gyalog járulnak.

S HA ELÁRULOM, hogy ez utóbbiból a gyár szorgalmas dolgozói havonta mintegy négyezret gyártanak le, az újítások egész sorával könnyítve meg a gyártás menetét s ha hozzáteszem, hogy ez az igen kelendő exportcikkünk még így is kevésnek bizonyul, akkor mindenki fogalmat alkothat a fennálló óriási szükségletekről. Alkalmam volt megtekinteni a törököknek készített egészen különleges W. C.-t, amelyet bizonyára még a rosszemlékű Szaracsoglu talált fel s amelynek jóformán csak díszes lábtartói vannak, vagyis mindent a lábnak, semmit a kényelemnek. Tény, hogy a törökök nemcsak a villamoson vagy az autóbuszon álldogálnak, hanem egyebütt is.

AZ EMLITETTEKEN KIVÜL még a falravaló csempe az a fontos közszükségleti cikkünk, amely a Zsolnaiban igen nagy tömegben készül. Itt is az észszerűsítések egész sora tette lehetővé a kimagasló eredményt s most is káprázik a szemem, ha arra a gyorsaságra gondolok, amellyel a szorgalmas női kezek a préselés vagy válogatás nehéz munkáját végzik. Csak azt nem értem, mért hívják az egyszer égetett csempét biszkvitnek, holott például az élelmezési iparban ezzel a megjelöléssel a kétszersültet illetik. Nyilván azért, mert ezeket a szép és gusztusos cserepeket szerte az egész világon valósággal eszik.

Darvas Szilárd

A jó újságírónak mindenhez kell értenie

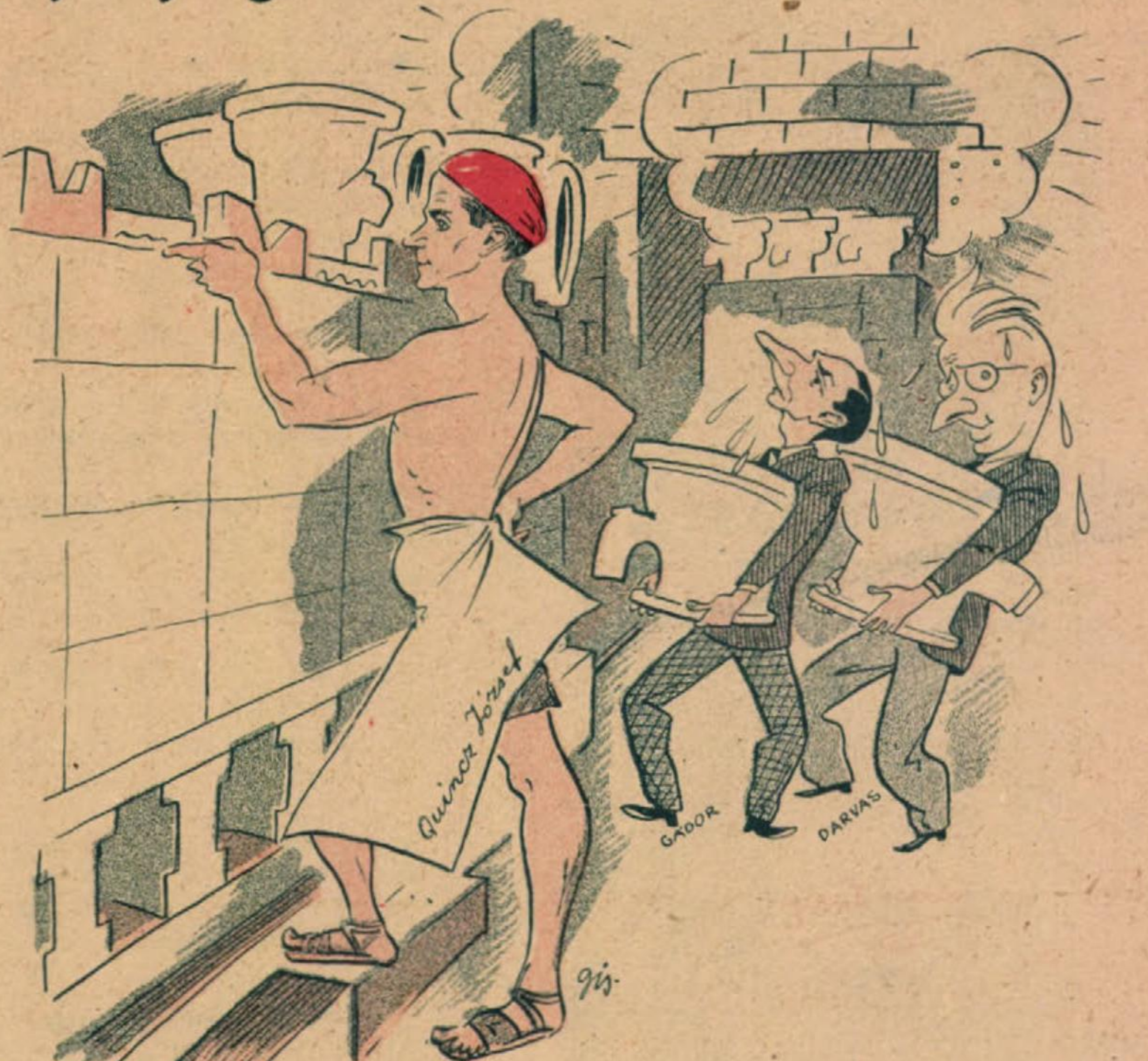

Quincz József elvtárs, többszörös újító, kemencénél dolgozik. Csak azzal a feltétellel volt hajlandó rajzolónknak modellt állni, ha közben munkatársaink elvégzik helyette munkáját.

Baj van a SZIT-es lányokkal

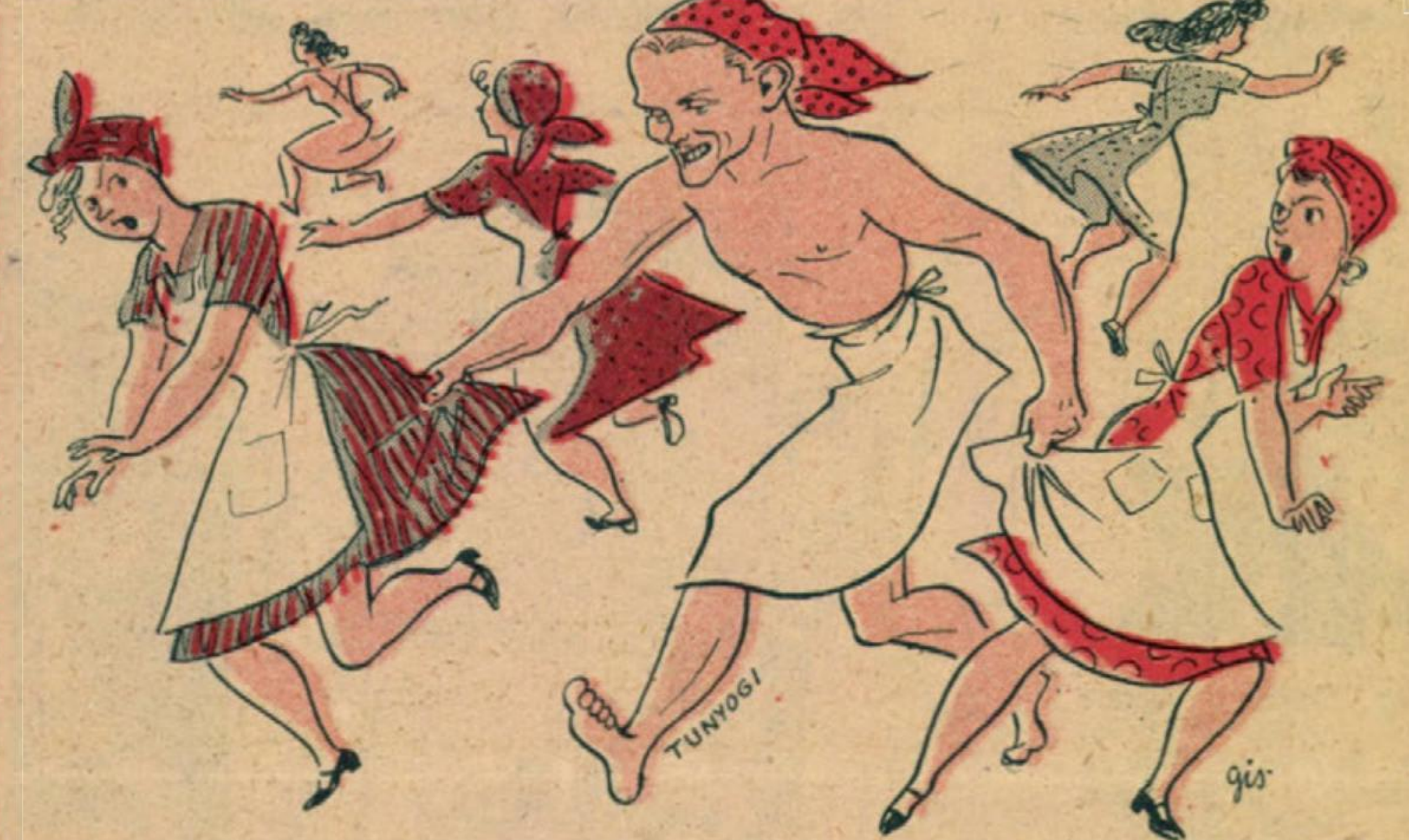

Tunyogi elvtárs SZIT titkár mindent elkövet, hogy aktívizálja őket. Rossznyelvek szerint a lányok azért kerülik gondosan az ifjúsági összejöveteleket, mert a gyári ifik öregek és nősek. Tunyogi elvtárs már azon töpreng, hogy elválik a feleségétől, ennek csak egy akadálya van, hogy nagyon szereti a feleségét.

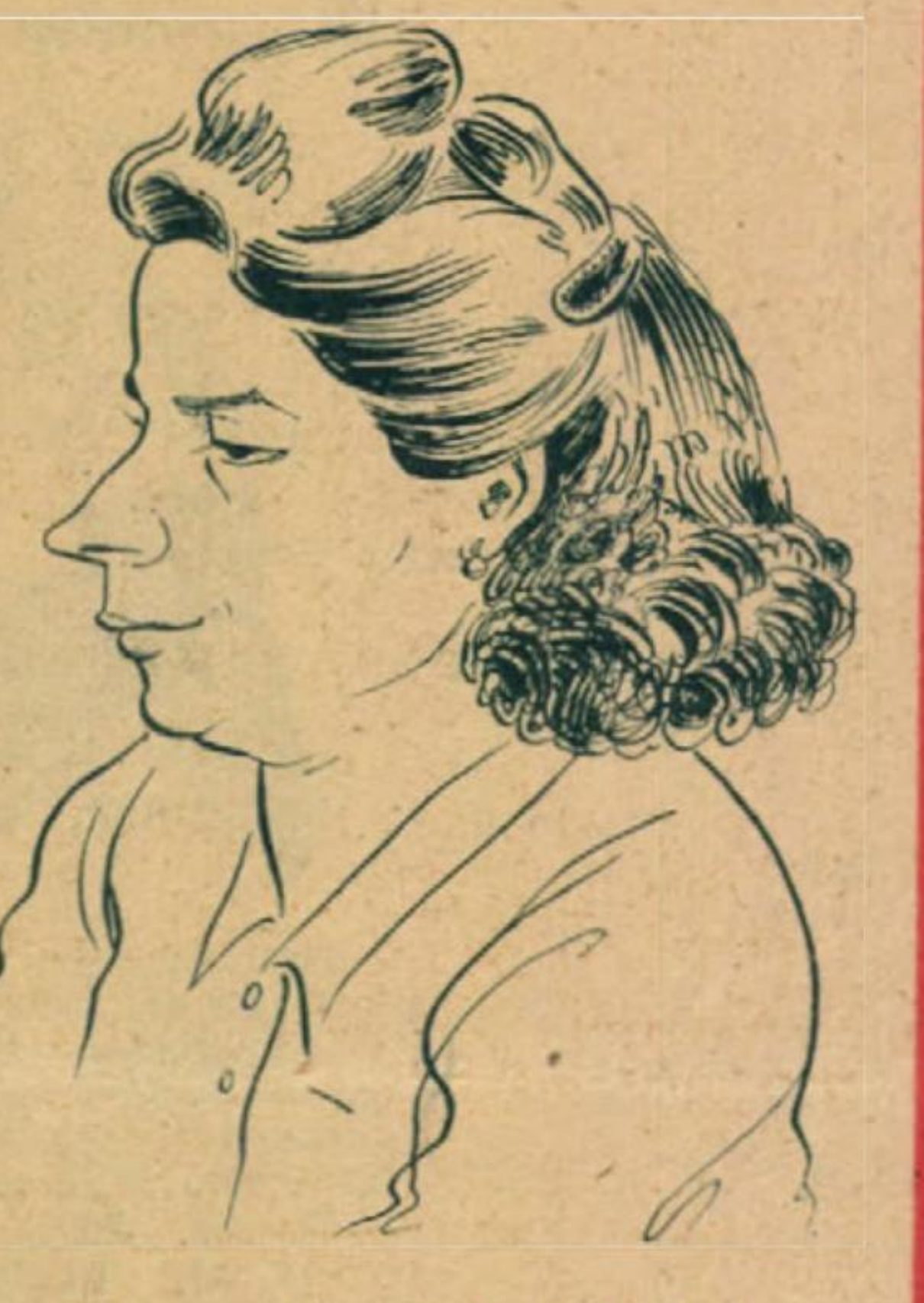

Quincz Józsefné párttitkár.

A Zsolnai-gyár kislexikona

Azelőtt. Annak az időszaknak pontos megjelölése, amikor még három ember foglalkozott a spriccelés munkájával, amit ma egy újító elvégez.

Helyszűke. Emiatt nem írhat a Ludas Matyi bővebben arról, hogy a korongos műhelyben mennyire szűkében vannak a helynek.

Hólyag. Csacsi emberre mondják. Átvitt értelemben dudor, ami miatt a csempét újra kell készíteni. Lásd selejt.

Kukorica. Lásd Oktatás.

Oktatás. Lemorzsolódik.

Fehér holló. Ritka, mint a Zsolnaiban a selejt.

Selejt. Húsz százalék fehér holló, a csempénél. Lenyomás alatt áll.

Üzemi karbantartók. Megállapítható normával nem rendelkező szerelők, akiket ennélfogva az üzem tart jókarban.

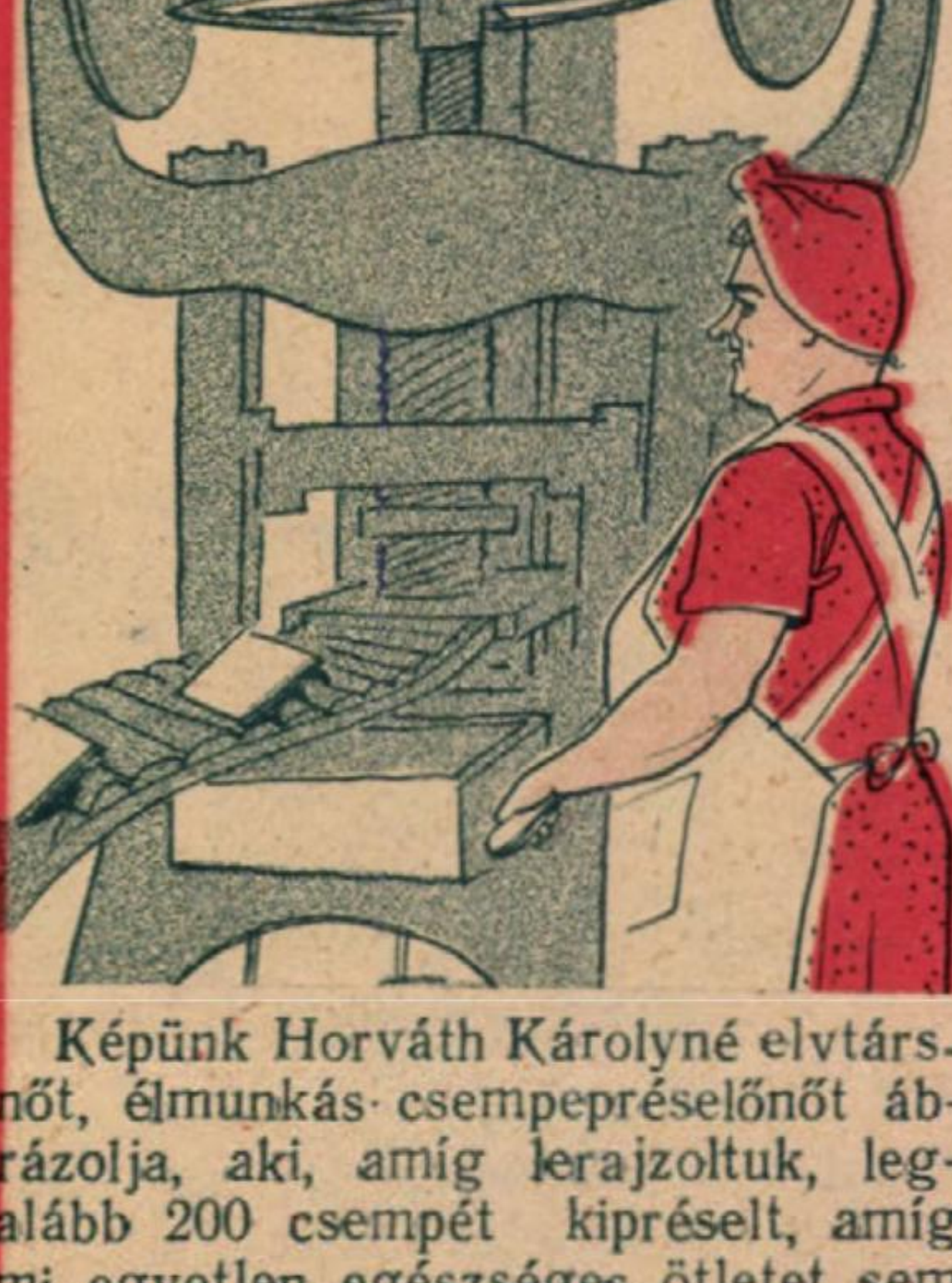

Képünk Horváth Károlyné elvtársnőt, élmunkás csempepréselőnőt ábrázolja, aki, amíg lerajzoltuk, legalább 200 csempét kipréselt, amíg mi egyetlen egészséges ötletet sem tudtunk ehhez a rajzhoz kipréselni.

Levél egy régi gyárigazgatóhoz

Dr. Trösch igazgató úrnak,

Valahol Európában.

Igen tisztelt igazgató úr!

Sokat beszélgettünk önről a napokban, mialatt a Zsolnay gyárat látogattuk, amelynek ön hosszú ideig vezetője volt. Bizonyára büszkeséggel fogja eltölteni az a tudat, hogy a munkások, akik az ön keze alatt dolgoztak, még mindig emlegetik önt, sőt kedves szüleit is bizonyos vonatkozásban. Igen, az ön emléke még itt él e falak között, sokkal inkább, mint az Istenben boldogult Zsolnay őméltóságáé, akit a munkások csak hírből ismertek. Őméltósága ugyanis többnyire Monte-Carlóban üdült, ahol egy rulett nevű társasjáték segítségével jólelkűen szétosztotta azt a pénzt, amelyet a gyár dolgozói fajánsz edények gyártásával neki megkerestek. Ön azonban, igen tisztelt igazgató úr, helyt állt idehaza érette is, amidőn derék német szive egész melegével szolgálta a Vezért az Új Európa megteremtésére irányuló szorgos törekvésében. Ebben a buzgó igyekezetében ön odáig elment, hogy négy magyar szót megtanult a munkásokkal való érintkezés megkönnyítésére. Ez a négy magyar szó, amint feljegyezték, a következő volt: nem adjunk, nincs, fene, kuss. Ezzel a négy szóval ön elég jól elboldogult, de ha néha kevésnek bizonyult a szókincse, akkor sem jött zavarba. Mesélik, hogy a munkásokat, ha egy szusszanásnyi időre megálltak, fülüknél fogva cipelte vissza munkájukhoz, s ezt az internacionális közlési módot mindenki megértette. Az ön híres takarékosságáról is csodákat mesélnek ezek a nemfelejtő agyak. Arról például, hogy egyre hitványabb anyagot adott a gyártáshoz és az ennek következtében előállott selejtes árut nem fizette ki. Így történhetett, hogy a gyár egyik dolgozója egy emlékezetes héten 26 fillért talált a borítékjában.

De hát minden elmúlik egyszer, ahogy ezt önök annakidején énekelték. Az Új Európa-üzlet már egészen jól ment, amikor közbejött valami. A Szovjetúnió tenyere úgy szétlapította az önök fasiszta Németországát, mint egy palacsintát. Maga a lánglelkű vezér talán lánglelkétől, talán attól a kanna benzintől, melyet legjobb hívei ráöntöttek, porrá égett. A mi országunk is felszabadult és ön egy szép napon sneidig, katonás lépteivel bemasírozott a gyárkapun és szolgálattételre jelentkezett. Amikor nagy megdöbbenéssel hallotta, hogy erről szó sem lehet, követeléseket támasztott a gyárral szemben. Csodálatos módon ön a követelése helyett egy praktikusan nehezen keresztülvihető tanácsot kapott arra vonatkozólag, hová menjen követelésével együtt. Ön ekkor azzal a mélabús mondattal ajkán hagyta el a gyárat, hogy: „Addig legyek én szegény, amíg ez a gyár élni fog”.

Nos tehát, örömmel közlöm önnel, hogy semmi akadálya sincs annak, hogy szegénységi fogadalmát holta napjáig betartsa. A gyár, amint én tapasztaltam, él és háromszor annyit termel, mint az ön fülöncsípési idejében. Bizonyára örömmel fogja hallani, hogy az a munkás, aki a borítékjában annak idején 26 fillért talált, ma a gyár üzemi bizottságának titkára, a préselő műhely egyik szürke dolgozónője, aki mellett ön számtalanszor úgy ment el, hogy észre sem vette, a pártszervezet titkára és egy harmadik önnek ismeretlen munkás a vállalat vezetője. Ők hárman vezetik az önök gyárát és — nem fogja elhinni — egészen jól. Az ég nem szakadt le, a világ nem dőlt össze, a gépek mennek, a kemencékben ég a tűz, sőt: a termelés állandóan emelkedik nemcsak mennyiségileg, hanem minőségileg is. Talán az is érdekelni fogja, hogy a gyárnak 25 élmunkása van és egy Mogyoróssy Ferenc nevű proli bizonyos újításával kapcsolatban nem 26 fillért, hanem kereken 48.000 forintot talált a borítékjában. Hogyan történt mindez? Vannak itt bizonyos dolgok, amiket nehéz lenne önnek megmagyaráznom. Talán az is hozzájárult ehhez a sikerhez, hogy a gyár tulajdonosa nem rulettezik Monte-Carlóban, hanem a dolgozók akkor láthatják, amikor akarják. Csak bele kell nézniük a tükörbe.

Ezeket akartam önnel közölni, kedves igazgató úr. Ön azóta már biztosan letett a régi álmokról és tökéletesebben megtanulta az angol nyelvet, mint a magyart. De higyje el, nincs értelme. Azóta a Szovjetúnió ökle még keményebb lett és benzinkanna is van még a világon. Ami pedig a követelését illeti, arra vonatkozólag — ne vegye rossz néven — csak azzal a négy magyar szóval válaszolhatok, amelyet ön megtanult: nem adjunk, nincs, fene, kuss.

Egyébként fogadja megkülönböztetett nagyrabecsülésem kifejezését.

GÁDOR BÉLA

Az ikszni meg a citling

Az olvasó e címet olvasva, valószínűleg a hottentotta nyelv népszerűsítésével gyanusít bennünket, persze igazságtalanul. E szavak nem hottentottául, hanem Mémoszul vannak mondva, amint azt egyik elvtársunk nekünk megmagyarázta.

A porcellángyárak ugyanis szervezetileg a Mémoszhoz tartoznak, valami csekély rokonságot valóban tartva az építőiparral, de hogy ez a rokonság mennyire csekély, az kiderül az ottani értekezleteken.

— Kizárólag ilyen fogalmakat hallok ott — panaszkodik az elvtárs, — hogy hubli, mész, vakolat, fandli, ikszni... Azt se tudom róluk, hogy eszik-e vagy isszák őket. Most, hogy a fások is odatartoznak, mindehhez hozzájött még a winkli, meg a citling és a társai.

A hozzászólások során minden két iksznire egy citling esik, viszont valószínű, hogy a fások se nagyon lelkesednek, mikor elvtársunk a biszkvitről meg a korongról beszél... Szerinte nem ártana a porcellán- és rokoniparnak egy külön szakosztály. Mi helyet adunk a javaslatnak, hogy kevesebb legyen az ikszni meg a fakszni...

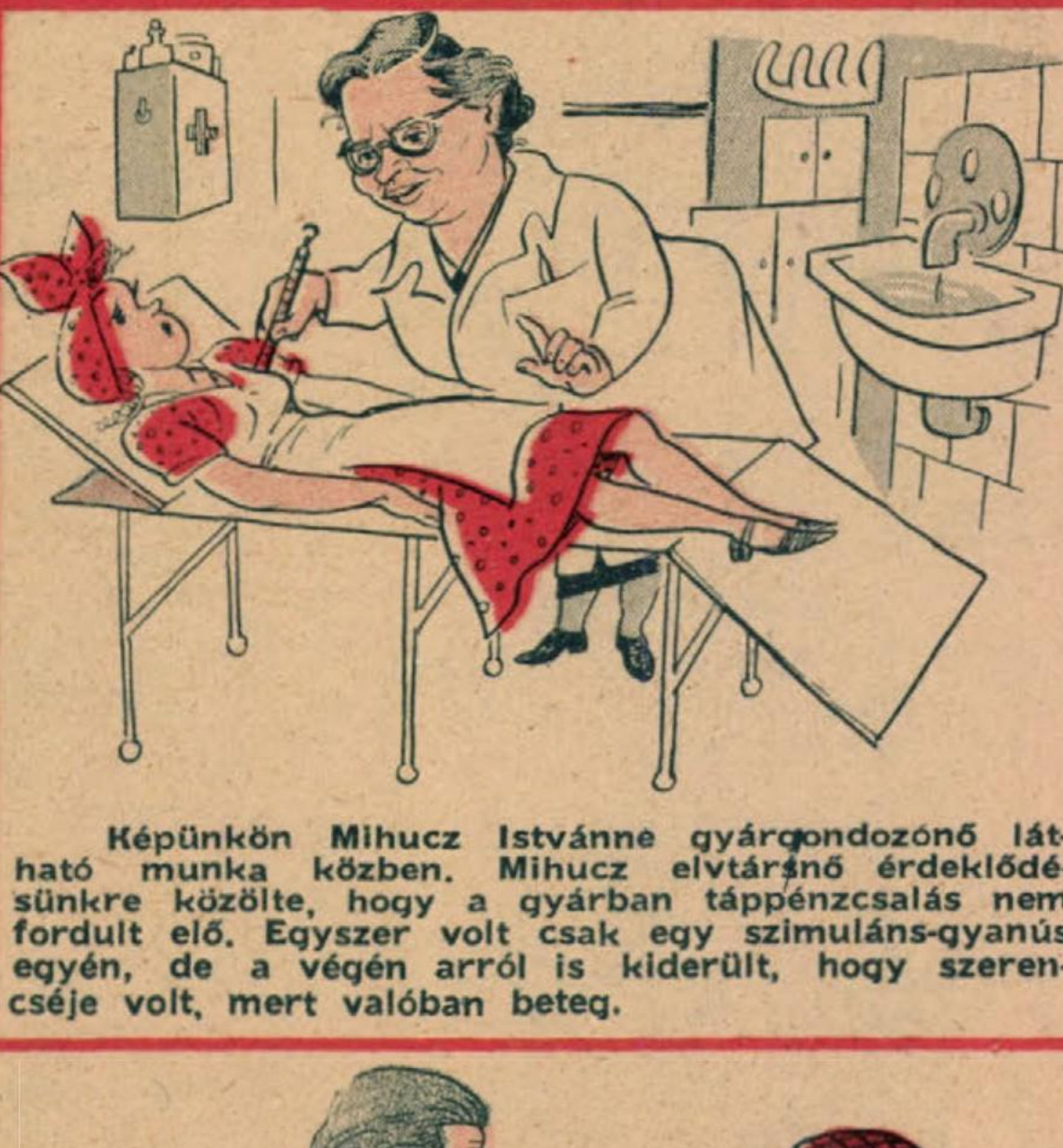

Képünkön Mihucz Istvánné gyárgondozónő látható munka közben. Mihucz elvtársnő érdeklődésünkre közölte, hogy a gyárban táppénzcsalás nem fordult elő. Egyszer volt csak egy szimuláns-gyanús egyén, de a végén arról is kiderült, hogy szerencséje volt, mert valóban beteg.

Bajtársi szellem kis hibával

Itt a gyárban jó a szellem,
senki sincsen bárki ellen,
s mi tagadás, szép ez,
ám, a laboratórium
külön kasztot képez.

Tán a szakma szeretete
az lesz a baj eredete,
ettől mennek lépre
s még a bajtársiasság is
vegyileg jön létre.

Jövő héten: Ludas Matyi a
Rákosi Mátyás
VAS ÉS FÉMMÜVEK
tanműhelyében

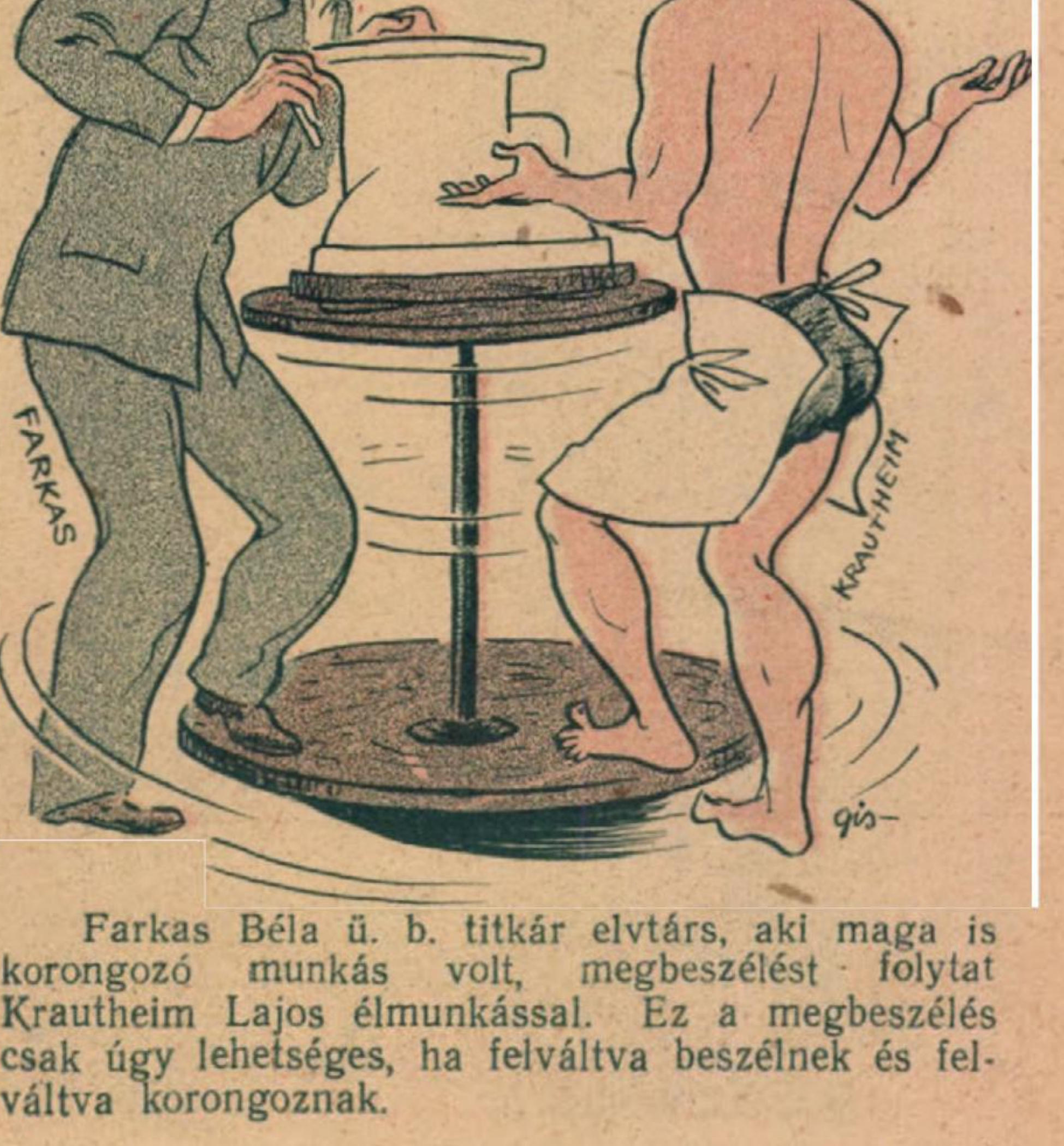

Farkas Béla ü. b. titkár elvtárs, aki maga is korongozó munkás volt, megbeszélést folytat Krautheim Lajos élmunkással. Ez a megbeszélés csak úgy lehetséges, ha felváltva beszélnek és felváltva korongoznak.